

Carlos rookt niet meer

Carolus den Blanken

Carlos Rookt Niet Meer

A Vag Product

Uitgave van Carolus den Blanken/Utrecht

ISBN: 978-90-820963-2-3

© E-boek 2013 C.M. den Blanken

Niets van deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, cd, dvd, internet of enig andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming. Tekeningen door de auteur, tenzij anders aangegeven.

Inhoudsopgave

Het Besluit	5
Opgeraapt jointje	8
Schoonmaak	11
Dromen zijn bedrog	14
Renovatie	17
Jacuzzi	20
Een tweede Scrooge	23
Opsporingsbericht	26
Watersnoodramp	26
Prins Benard	29
Incha Allah	33
Stank als dank	36
Viagra	38
De Supermarkt	40
Mededelingen	42
Lijfstraffen	42
Sjors	44
Bromsnor	47
Wraak	50
Waarschuwing van Rachid	53
Huize 'De Goot'	56
Banden des Bloeds	60
Aangifte	63
De acupuncturist	64
Inspraak	68
Billton Hotel	71
Royal Air Mesok	75
Hasjolie	78
Verlicht	82

Bijlage: Beknopte historie van Mesokko 85

Het Besluit

De talrijke schermutselingen binnen de loopgraven van de Faculteit, waar jongelui met de minste inspanning maximale resultaten wensen te behalen, hadden de laatste jaren flinke gaten in mijn persoonlijkheid geslagen. Na ruim 25 jaar in de frontlinies te hebben verkeerdt, was het docentschap in de bedrijfskunde mij zwaar beginnen te vallen. Ik vertoonde alle kenmerken van een burnout. Mijn werkgever bood ter genoegdoening een sabbatical year aan, zodat ik enige tijd verlost zou zijn van de verplichtingen aan de toekomstige witte boord criminelen. Zo kon ik mij wijden aan een natuurlijk herstel van mijn gemoedsrust zonder geurstoffen, want die studenten van tegenwoordig met hun moisturizers stinken een uur in de wind. Nu, enige maanden verder, voer het water rustiger. De Tijd was daar om mijn rookverslaving aan te pakken. Dat was in een bont studentenverleden zo onschuldig begonnen met het roken van een jointje. Niet veel later had één van de zonen van Nico & Tine, t.w. de heer Tabak van Samsom zijn opwachting gemaakt. De liaison was tot stand gekomen zonder dat ik expliciet gesteld had: 'Ja, ik wil.' De witte broodsweken waren zoals de meeste. Gespeend van enige realiteitszin, omhuld met verklaringen als 'trouw tot in de dood', 'mijn hele leven zocht ik jou', 'mijn leven is niets waard zonder je liefde' en meer van dat fraais. Afgezien van pubers en verstokte romantici weten wij allen dat dit soort cliché's een beperkte houdbaarheidsdatum heeft. Maar het is waar, in het begin konden wij nauwelijks van elkaar afblijven. De ene liefdesverklaring was nog niet afgegeven, of de volgende vertrok reeds uit de schappen. Na verloop van tijd begin je elkaar echter beter te leren kennen, en de schaduwzijden te ontdekken. Ik begon in te zien dat de heer Tabak zich volkomen afhankelijk van mij opstelde. Ondergetekende diende het inkomen te verdienen, al zijn pleziertjes te bekostigen en de rommel achter diens kont op te ruimen. Ook kon ik de deur niet meer uitgaan of het heerschap stond al ongeduldig met zijn jas paraat teneinde mij te begeleiden. Hij begon hoe langer hoe meer de kenmerken van een stalker te vertonen.

Daarbij kwam dat dit sujet een onaangename geur verspreidde. Voeg hieraan toe dat de omgeving aangetast werd, en sommige van mijn vrienden/ kennissen waren begonnen hem en mij te ontlopen. Hij ruïneerde dus ook deels mijn sociale leven. Het is verbazingwekkend hoe snel een verbintenis kan eroderen. Beloven wij op het altaar elkaar trouw tot in de dood, niet lang daarna belanden velen van ons toch bij de echtscheidingsmakelaar. Het zal u niet verwonderen dat ook ik al vrij vlot van die heer Tabak van Samsom af wilde. Dat bleek in de praktijk moeilijker dan gedacht. Indien u nooit met tabak gehuwd geweest bent, wilt u vanuit uw romantisch perspectief niet weten wat voor minderwaardige manieren iemand tijdens het ontworstelingsproces kan ontplooiën. Ik som enkele navrante voorbeelden op. De vuilnisbak van de nog steeds rokende buurman omkieperen, op zoek naar een weggesmeten pakje shag in de hoop daarin nog wat kruimeltjes te ontwaren; midden in de nacht naar de bushalte lopen om daar weggegooide peuken op te rapen teneinde er thuis een eigen melange van samen te stellen. De stofzuigerzak doorvorschend op zoek zijnde naar het bruine goud. Mocht u naar aanleiding van deze schokkende details behoefte hebben aan een vertrouwelijk gesprek, wendt u zich dan binnen uw woonplaats tijdens kantooruren tot de stichting Hulp & Recht.

De eerste keer na mijn besluit Mr. Samsom de deur te wijzen, had ik veiligheidssloten op mijn deuren laten zetten. 'Niet te kraken', had de slotenmaker gegarandeerd. Niettemin was in de nacht die gluisperd van Tabak toch weer mijn huis binnengedrongen. Ik betrapte hem toen ik een plasje aan het doen was. Na hem het vuur aan de schenen gelegd te hebben, onthulde mijnheer dat hij met wat flappen de eigenaar van het International KeyCenter bewogen had hem een duplicaatsleutel van mijn pand te overhandigen. Er is al een klacht ingediend bij dat corrupte zootje. Een paar vriendjes van mijn pleegzoon Rachid heeft daar vrijwillig het interieur verbouwd en de bedrijfswagen met sekondenlijm aan de voorgevel geplakt.

Teneinde Mr. Tabak definitief uit te schakelen leende ik van een familielid die als beroeps in het leger carrière wenst te maken een antitankwapen. Wegens de laatste jaren bij Defensie doorgevoerde bezuinigingen kwamen daar slechts losse flodders uit. Het Nicorette-leger wilde wel ondersteuning verlenen, en beloofde dit ook plechtstatig in een begeleidend schrijven, doch plunderde slechts mijn beurs, en liet mij op de beslissende momenten in de steek. Na enkele vergeefse pogingen had ik mij op een gegeven ogenblik maar bij de situatie neergelegd, en leerde ik met genoemde klaploper te leven. Doch het bleef maar knagen en de ontwikkelingen van de laatste jaren waren ook niet positief. De rookpolitie had haar intrede gedaan, en voor de paffende burger alle openbare gebouwen tot verboden gebied verklaard.

Er gingen ook berichten dat door het huidige rechtse kabinet de mogelijkheid tot een standrechtelijke executie van verstokte rokersjunks, een te zware last voor de gezondheidszorg, onderzocht werd. Redenen genoeg om definitief van genoemde parasiet af te geraken. Ik heb die Tabak van Samsom met vereende kracht van een paar potige buurmannen de deur gewezen, en vervolgens mentale steun gezocht bij PafNet; hèt digitale kanaal om samen met lotgenoten de barre tocht door niet-rook land te ondernemen. Het dringt nu pas in volle omvang tot mij door dat mijn ex-echtgenoot een valse is geweest. Handenvol geld heeft mijnheer mij gekost en wat heb ik ervoor terug gekregen? Alleen maar ellende en een tanend gezondheidsperspectief!

Opgeraapt jointje

Vannacht wakker geworden van een droom over een verstopte afvoer in een studentenhuis. Een bewoner zegt dat er veel ellende uit voortkomt. Ik antwoord daarmee ervaring te hebben. Mijn advies komt erop neer snel maatregelen te nemen. Opeens hang ik voorover gebogen in de touwen. Aan weerszijden staan een vrouw en een man, die mij heen en weer schudden, waarbij mijn kop tegen een muur aanbotst. Ter bescherming hef ik mijn handen boven mijn hoofd. Het had geen betere voorbode kunnen zijn van het gevoel toen ik mijn bed uitstapte, namelijk dat het een zware dag zou worden. Het leek alsof ik onder de klanken van de band 'Doe Maar' met de heer Nico en mevrouw Tine tegelijk herrezen was. 'Neem een warme douche', 'Drink wat vruchtensap', 'Zoek wat afleiding' kweelt mijnheer PafNiet. Ik begin hem ervan te verdenken dat het zo'n boekenwurm academicus is, die weinig uit eigen ervaring spreekt. Het optimisme waarmee ik mijn stoppoging begon is veranderd in een depressie, zo niet een nachtmerrie. Vooral 's avonds draait in mijn hoofd de eighttrackmachine de melodie: 'Roken, roken, roken.' Met terugwerkende kracht herinner ik mij opeens mijn stichtende praatjes waarmee ik verslaafden altijd had veroordeeld. Slampampers waren het. Nietsnutten die niet eens van hun spuitje of tabletje konden afblijven. Weggezapt was ik van reportages over afkickklinieken; geërgerd over de verspilling van mijn belastinggeld. Nu bevond ik mij in opeens in een soortgelijke situatie. 'Het kan verkeren', schreef Bredero al. Waarvan acte! Na enkele dagen niet gerookt te hebben, begonnen de mooie woorden waarmee ik de website van PafNet binnengelokt was, hun glans te verliezen. Wat kan mij het eigenlijk schelen dat ik kan bezwijken aan longkanker. De dood moet toch een oorzaak hebben? Wat minder luchttoevoer...? Dan rijd ik op mijn racefiets maar geen 85 kilometer per uur, doch slechts 50. En ach, wat is een hartinfarct nu in feite? Een paar steekjes her en der. Het perspectief van lekker oud worden....?

Later zeker creperen in het verpleeghuis? Het financiële voordeel dat voorgetoverd wordt? Overal op het Net zijn er berichten dat de besparing op het niet roken overvleugeld wordt door de meerkosten aan snoep en eten. De voordelen geraken langzamerhand bij mij even buiten zicht. Het zal duidelijk zijn, het valt allemaal zwaar tegen. De centen en shag zijn echter op, dus ik heb weinig keus dan voort te gaan met een totale rantsoenering. Overdag dus minder last van het anti-rookprogramma, maar na de schemering word ik zeer onrustig. Gisterenavond ging ik van arren moede maar een wandeling maken. Dat wordt door PafNet ook geadviseerd. Op straat ontwaar ik opeens overal rokende mensen alsof er op het Internet een oproep verschenen is deze Carlos eens flink te pesten. Het lijkt op het fenomeen dat u uw arm gebroken heeft en deze nu in het gips zit. Ziet u normaliter geen enkele lotgenoot, nu lijkt het alsof de halve stad in het wit geplamuurd is. Met zulke gedachten door mijn hoofd spelend, maakte ik de straten onveilig, toen ik in een hoekje een driekwart opgerookt jointje zag liggen. Ik ga het niet mooier maken dan dat het is. Ik heb deze opgeraapt. Uit ervaring weet ik dat zo'n 'speciale' sigaret de neiging tot roken onderdrukt. Indien het snelheidsrecord voor de 100 meter op 9.77 seconden staat, durf ik rustig te stellen dat ik het op dat ogenblik met de helft verbeterd zou hebben. Ik wist niet hoe snel ik thuis kon geraken. Hiervoor hield ik zelfs een voorbijkomende taxi aan en betaalde voor de rit met mijn Rolex horloge. Daarvan heb ik later enorme spijt gekregen en dat valt ook wel te zien aan het aantal haren dat nog op mijn hoofd kleeft; drie welgeteld. Maar goed, laten wij daarover niet zeuren, want met wat gel is er nog wel wat van te maken. Het White Widow kreng heb ik thuis opgerookt. Met een pincet was ik in staat zelfs nog wat nicotine uit het filter te destilleren. Het duurde niet lang voordat ik enorm geil werd. Dat is een nevenwerking van shit roken en is onder de verslaafden van het genotskruid algemeen bekend. In mijn studententijd had ik al met dit fenomeen kennis gemaakt, met als gevolg dat ik opgedraaid was voor 45 abortussen.

Voor de financiële consequenties ervan had ik naast mijn studie bijna 3 jaar lang elke avond bij een alom bekende koffiefabriek aan de lopende band moeten staan. Een half uur lang heb ik mijn redder in nood, de erotische dvd 'Frivole Tirolse Slipjes in de Wei' gezocht, maar deze was in geen velden of wegen te bekennen. Opeens herinnerde ik mij dat ik deze voorlichtingsfilm aan de plaatselijke kindercrèche had uitgeleend. 'Je kunt er tegenwoordig maar beter vroeg bij zijn met al die seksmaniakken, dan weten de kinderen tenminste wat ze van het leven kunnen verwachten', had de leidster geopperd, terwijl een 6-jarige wijkbewoner stond te blèren dat hij als eerste de video wilde bekijken. In elk geval, op dit moment kon dit hulpmiddel mij dus geen uitkomst kon bieden. Ik concentreerde mij daarom maar op een door mij opgewekte visioen waarin geen sprake meer was van enige behoefte tot roken. Ik zou niet meer alert hoeven te zijn altijd shag bij mij te hebben. Ook doemden bergen geld aan besparingen op. Tevens verscheen mijn tandarts op het netvlies en hij verzekerde mij dat 'er helemaal geen nicotineaanslag op mijn tanden aanwezig was'. Door de knieval met die wietpeuk raakte ik binnen deze kunstmatig opgewekte twilight zone hoe langer hoe gemotiveerder. Nu maar zien of dit in de dagelijkse werkelijkheid ook zo goed uitpakt. Ik bevind mij vandaag trouwens in de buurt van Uisterecht, dus indien u daar moet zijn, adviseer ik u dringend een andere route te kiezen, want ik voel de agressiviteit in mijn lichaam gieren. Neen, ik rook niet, maar ik sta wel op het punt van uithalen.

Schoonmaak

Je maakt mij niet wijs dat je ongetwijfeld gedacht hebt: 'Bij die vrijgezelle Carlos zal het wel niet helemaal kraakhelder zijn.' Welnu, dat vooroordeel kan ik volmondig bevestigen. Daar waar een bevriende buurvrouw zich haast om onderzettertjes onder glazen te wurmen, en elk pluisje in quarantaine wenst te houden, ben ik meer het *savoir vivre* type: 'Spullen zijn er voor mij, en ik niet voor hen.' Daarbij komt dat binnen het milieu van mijn jeugd kakkerlakken, muizen, ratten en overige familieleden tot mijn leefomgeving behoorden, en je went, zoals alles in dit tranendal, rap aan zulk gezelschap. Nu kom ik echter tot de ontdekking dat mijn hele huis vergeven is van de uitwerpselen van de 'heer' Tabak van Somsom. Je haalt een spons over een spiegel en voor je ogen zie je het wonder geschieden: de vuilverwijderaar, eerst nog aangenaam geel, verandert in gifbruin. Het schoonmaakbedrijf dat ik ingeschakeld heb, eiste een gevarentoeslag van 230%. Bovendien was het slechts bereid tot het aannemen van de klus wanneer ze op mijn kosten asbestwerende pakken mochten aanschaffen. 'Dat spul zit toch niet in mijn huis?' had ik opgemerkt, doch de voorman verklaarde met zijn hand op zijn hetero hart dat de erfenis van Tabak van Samsom gevaarlijk was. Op het Net heb ik hiervan echter niets terug kunnen vinden. Wellicht dat Mr. PafNiet nog uitsluitel kan geven, hoewel het voor mij persoonlijk niks meer uitmaakt, want alles is reeds vooruit betaald. Daardoor staat tegenwoordig op mijn bankafschrift dat het saldo beneden alle peil is. Dit is allemaal de schuld van PafNet met zijn opruiende praatjes om met roken te stoppen. Ik zal mijn advocaat Mr. Moskouweeds toch eens vragen of wij geen gerechtelijke procedure wegens misleiding tegen die anti-rook mafia kunnen aanspannen. Een flinke schadevergoeding lijkt mij wel op zijn plaats. Per slot van rekening heb ik behoorlijk wat stress opgelopen sinds ik gestopt ben met roken.

De tankwagen die onze straat binnen kwam rijden was of te zwaar voor de pas gerenoveerde rijweg, of de stratenmakers hadden hun werk niet goed gedaan.

Dat heb je tegenwoordig wel vaker met die zogenaamde 'vaklieden' die 's maandags schoenhersteller zijn, dinsdag financieel consulent en op woensdag straatbekleder. Er sprongen vier in maanlandschappakken geklede personages uit het gevaarte. Eén hunner sleepte een gettoblaster uit de cabine en zette deze knalhard aan. Klaarblijkelijk had betrokkene een deal gemaakt met een glasbedrijf. Spontaan rinkelden in de straat de ramen eruit. Daarvan had ik gelukkig geen last, want mijn huis was recent van binnen en buiten gerenoveerd; mijn ultra dubbelglas voorziening hield het voortreffelijk. Terwijl personeelsleden van het cleaning service center grote dikke slangen van de wagen afrolden, kwamen burens met schrik in de ogen informeren of ik soms ging verhuizen. Ik begrijp hen wel. Ze zijn als de dood dat mijn huis opgekocht wordt door een of andere huisjesmelker die er een pension of weedplantage van maakt. Geruststellende woorden ontvlieden mijn lippen. Er is gewoon een grote schoonmaak aan de gang. De hele straat liep zo langzamerhand uit. Niet alleen om verhaal te halen over hun gebarsten ruitjes, maar ook uit nieuwsgierigheid. Je dient te weten dat ik een nogal vreemde eend in deze volkse buurt ben. Is het algemeen niveau te kenschetsen als zwaar beneden Amsterdams peil, na mijn academische studie was ik met veel genoeg in de multiculturele buurt blijven plakken. De consequentie ervan is dat elke beweging mijnerzijds uitvergroot en becommentarieerd wordt: 'Hei, ouwe rukker, ga je emigreren naar de maan?'; 'Laat je eindelijk al dat neukvet wegsputten?'; 'Je huis aan het witwassen?' en meer van dit als leuk te moeten beschouwen prietpraat. Maar goed, je woont er nu eenmaal en goede burens zijn beter dan verre vrienden, dus probeerde ik niet te lachen als een boer met kiespijn. Hoe zou de schoonmaak verlopen? Ouderwets bleek mijn visie van het gebruik van stofdoek, water en zeep!

Met een paar hoge drukspuitjes zou de boel zó geklaard zijn beweerde de op(z)(l)ichter. Ik begon mij af te vragen waarom ik dan zo'n buitensporige rekening gepresenteerd gekregen had.

Het ging tegenwoordig inderdaad moderner en rapper. Dat had ik zelf ook kunnen weten indien ik wat vaker naar Discovery Channel zou hebben gekeken, kreeg ik achteraf van een kennis te horen. Helaas moest ik wel concluderen dat bij genoemde activiteit mijn hele interieur naar de Filistijnen emigreerde. De straat stond blank van het bruine mengsel dat door mijn voordeur naar buiten stroomde. Verschillende waterputten kwamen omhoog en een penetrante geur verspreidde zich over de wijk. Terwijl er meestal niemand van de overheid te ontwaren valt wanneer je bijvoorbeeld slachtoffer bent van een roofoverval, bleken toevallig de vertegenwoordigers van de milieupolitie in het stadsdeelcentrum hier om de hoek bijeen te zijn voor de een of andere conferentie. Het duurde dan ook niet lang voordat enkele elementen voor de deur hun opwachting kwamen maken en schande spraken over het in hun optiek vertoonde asociale gedrag. De bobo van het gezelschap maakte echter weinig vuil, en schreef direct een boete van 1500 euro uit. 's Avonds verscheen er op de Stadstelevisie een uitgebreide reportage over deze meeting. Beelden van mijn huis en straat waren er doorheen gemengd. De verslaggeefster had mij willen interviewen, doch ik had een boerka over mijn kop getrokken en via de achtertuin was ik naar mijn pleegzoon Rachid gevlucht. Per slot van rekening heb ik als academicus wel een status op te houden. Gelukkig was mijn huisnummer onleesbaar en hebben buurtbewoners hun mond gehouden over mijn identiteit. Ik begreep vrij snel daarna dat deze buurtsolidariteit 10 euro per man/vrouw kost.

Dromen zijn bedrog

Het was weer deurt vannacht. Ik bevond mij in een zinken schacht. Je weet wel, zo'n eentje waarin men in actiefilms soms sluipt om ergens te geraken zonder dat iemand het bemerkt. Ik moest een vrouw helpen en overal luchtgaten maken. Ik sloop en kroop. Rond drie uur werd ik wakker wegens een plasbehoefte; iets wat ik tot dan nooit ervaren had. Ik denk dat al die liters water die ik gedurende de dag gedronken had eruit kwamen. Weer in bed gestapt en toen had ik de volgende droom:

Ik kom in de keuken en zie bij de afvalbak Nico zitten. Ik denk: 'Wat doet die uitvreter in mijn huis?' Ik ken hem namelijk uit mijn studietijd. Toen profiteerde hij telkens door mijn shag op te roken. Ik zie nu pas dat hij met zijn handen in de kliko wroet en deze zit barstensvol shag. Ik pak die vuilniszak beet, doe de achterdeur open, gooi hem de tuin in en met een flinke trap onder Nico's kont belandt deze er ook, roep: 'Je mag alles hebben. Oprotten en nooit meer terugkomen!' Ik doe de deur dicht en keer terug naar de huiskamer. Tot mijn stomme verbazing zie ik mijn vroegere klasgenote Tineke Vonk voor het raam staan. Haar borsten zijn half ontbloot en met sensuele bewegingen maant ze mij de voordeur open te doen. Eventjes is er daartoe ook de neiging, maar dan denk ik: 'Wat moet je met haar. Ze heeft je in het verleden alleen maar ellende bezorgt. En trouwens, je hebt nu toch een leuke vriendin.' Dromen zijn bedrog lees je alom. Dat blijkt wel, want ik heb op dit moment helemaal geen vaste verbintenis. Niettemin geeft mijn nachtelijke zinsbegoocheling wel het streven met roken te stoppen weer. Maar helpt dit ook? Een buurman had mij nog niet lang geleden bericht over het feit dat hij gedroomd had van een hartverzakking en dientengevolge een loodzware riskante operatie.

Hij zag zichzelf al op zijn sterfbed liggen. Dit alles vanwege het gegeven dat hij rookte. Je zou verwachten dat deze junk subiet gestopt is, want hij was er toch behoorlijk van de kaart geweest.

Weliswaar had mijnheer zijn pakje Marltorro in de klike gedeponeerd maar rond elf uur 's avonds trof ik hem op zijn knieën aan, graaiend in diezelfde vuilnisbak op zoek naar hetzelfde doosje... Met andere woorden, monsieur pakt nog steeds. De macht van het onbewuste brengt klaarblijkelijk niet direct kracht in het dagleven. Het geadviseerde wandelen als therapie om de gemoedsrust weer bedaren te brengen wordt overigens ook met de dag minder effectief. In plaats van mijn geest af te leiden van mijn aandrang tot roken, bemerk ik dat ik een studie aan het maken ben van de op straat weggegooide peuken. Niet roken verruimd je blikveld niet. Het tegendeel is het geval! Ik ontdekte dat je niet eens naar de omgeving hoeft te kijken om te weten in welk stadsdeel je vertoeft. Tref je bijvoorbeeld veel weggegooide Marltorro's aan, dan wonen er veel nieuwe Nederlanders. Veel opengewerkte exemplaren van genoemd merk duiden tevens op een populatie van blowers. Glijd je bijkans uit over de weggegooide omhulsels van de heer Tabak van Samsom, dan is de kans groot dat het echte arbeidersvolk er bivakkeert. De zogenaamde betere wijken showen hun welstand door het verhoudingsgewijs grote aantal half opgerookte residu's. Het is ook de enige plek waar nog sigaren gerookt worden en indien u goed uit uw ooghoeken kijkt, kunt u af en toe de schim van een zwarte panter opvangen. Ontwaart men praktisch geen bewijzen van rookverslaafden, dan bevindt u zich naar alle waarschijnlijkheid op het kerkhof.

De terugweg van mijn zenuwslopende tochten voert mij vaak langs coffeeshop 'Nejma'. Ik denk dat dit een onbewuste rebellie is tegen het door mij jaren geleden besluit mij af te wenden van het gebruik van bedwelmende kruiden. Vandaag de dag verbaast het mij in de nabijheid van dit gelegaliseerde blowerverkooppunt veel onopgerookte of halfopgerookte jointjes aan te treffen. Hebben de blowers geld teveel? Bevalt na een paar trekjes de kwaliteit van de joint toch niet? Of zijn ze na een paar trekjes al zo stoned dat ze onderweg hun handelswaar verliezen?

Ik heb namelijk gelezen dat het THC-gehalte van de weed de laatste jaren enorm vermeerderd is, zodat het een verklaring zou kunnen zijn voor gesignaleerd vroegtijdig dementerend gedrag. Wellicht dat ik in de naaste toekomst op dit onderwerp nog kan promoveren. In elk geval zal ik mijn pleegzoon Rachid van mijn bevinding op de hoogte stellen, zodat ook hij zich gaat realiseren dat de dope gewoon op straat ligt. PafNet geeft gratis een programma weg, waarmee je kunt zien hoeveel je tijdens je reis door de hel al bespaard heb. Volgens dit door mij geïnstalleerde stukje software kan ik al 30,75 euro op mijn spaarrekening bijschrijven. Ik waarschuw u dat het klinkklare leugens zijn! Ik zal het even voorrekenen: Bij een stukprijs van 5,75 euro (inclusief vloeitjes) en 14 shaggies per dag, betekent dit 2 éénderde pakje per week, en komt dit dagelijks neer op 1,90 euro. Trek daarbij af dat ik aanmerkelijk meer ben gaan eten (neen, snoepen deed en doe ik niet), en ik vrees dat ik mijn spaarrekening juist moet plunderen. Ik wil PafNet niet in een kwaad daglicht stellen, maar indien ze al niet goed kunnen rekenen, hoe betrouwbaar zijn dan de data die ze mij op andere terrein voorspiegelen?

Renovatie

Ik droom als een gek de laatste tijd. Hele verhalen kan ik mij herinneren. In mijn nieuw aangeschafte duurzame auto kom ik mijn straat binnenrijden. Er is veel drukte daar. Klaarblijkelijk heb ik opdracht gegeven tot een grondige renovatie van mijn huis, zowel aan de binnen- als buitenkant. In de voortuin staat een container en ik kijk erin om te zien of er soms ook geen waardevolle spullen weggekieperd zijn. Ik pak een bord op met daarop geschreven: 'Kredietbank', doch deze flikker ik weer terug. In een flits zie ik ook wat oude boeken en ik overweeg deze eruit te halen, doch al snel denk ik: 'Wat moet ik met die rotzooi, zo goed vond je ze toch niet?' Binnenlopend en omhoog kijkend zie ik nog wat gaten in het dak, doch de werklui verzekeren mij dat alles op tijd gereed zal zijn. Het ademt nu al de sfeer van een rustieke boerenhoeve; heel natuurlijk allemaal. Ik moet toch eens bij de bieb een boek lenen over dromen, bedenk ik opeens. Mijn antirookcampagne is goed op weg. Ik durf het haast niet te schrijven, maar het gaat na een moeilijk begin opeens gemakkelijk, te eenvoudig wellicht? Stilte voor de storm?

Af en toe bezoek ik PafNet's website om te kijken hoe andere stoppers ervoor staan. Het aantal aankondigingen van echtscheidingen is markant te noemen. Tevens overal berichten dat er sprake is van een zéér snelle gewichtstoename. De snoepspot blijkt veelvuldig aangebroken te worden, en de volumes der maaltijden worden met de factor twee of drie vermenigvuldigd. Gelukkig heb ik van dit soort bijwerkingen (nog) geen last. Niettemin word ik wel depressief van dit soort verhalen, zodat ik de bezoeken aan dit ondersteuningskanaal beperkt heb. De laatste kenpo trainingen versaald te hebben, bang als ik was dat er wegens mijn tijdelijk verhoogde agressiviteit en chagrijnigheid harde klappen zouden gaan vallen, ben ik er gisterenavond wel heen geseefd. Eerst nu kreeg ik door dat de leader of the pack weliswaar praatjes verkondigt omtrent 'een gezonde geest in een gezond lichaam', doch klaarblijkelijk geldt dit slechts voor de adepten; zijn karatepak stonk een uur in de wind naar rook.

Positief is echter te bemerken dat ik veel meer lucht krijg. Dat deed mij wel goed. Het nadeel van die verhoogde reukzin is het ruiken van de uitlaatgassen. Wat stinkt het toch in de stad! Indien dit zo doorgaat, word ik nog gedwongen naar het platteland te verhuizen. Jezelf belonen - daar gaat het saldo van je spaarrekening weer - is een onderdeel van de strategie, en zodoende help ik PTT Telecom de winstverwachting naar boven bij stellen door een vriend in Afrika te bellen. Normaliter ben ik niet zo bellerig. Vandaag had ik de dochter van mijn zus José aan de telefoon. De laatste had niet veel geluk in de liefde. Stammend uit het Tijdperk der Onnozelheid, was ze 1 keer met een aardige jongeman uit eten geweest en in het ouderlijk huis wedergekeerd met een blakende dochter. Mijn vader had de verantwoordelijke melkmuil nog tot een huwelijk kunnen dwingen, doch erg lang had deze verbintenis niet stand gehouden. Mijnheer was met de noorderzon vertrokken en tot op de dag van vandaag niet meer boven water gekomen. Zodoende was er ook geen alimentatieregeling afgekomen. Daar zat de vroegbloeister met haar kind, afgeserveerd naar de bijstand. Door de jaren heen had ik haar en d'r kroost mentaal en financieel ondersteund, doch ik werd het eerlijk gezegd zo langzamerhand helemaal zat. Keer op keer had ik de mantra aan moeten horen van 'het in de steek gelaten te zijn' en klaarblijkelijk had bij haar daardoor het idee postgevat dat de rest van de wereld maar moest opdraven voor haar levensgeluk. Enige eigen bijdrage hierin kon ik amper ontwaren. Haar dochter was de pampers echter al jaren ontgroeid, en dus had mijn zus zich op de arbeidsmarkt kunnen begeven, in plaats van haar hand maar bij anderen te blijven ophouden. Je mag het eigenlijk niet zeggen, maar om verklaarbare reden had ik gruwelijk de pest aan haar nakomelinge. Dit had ik echter tot op de dag van vandaag kunnen verbergen. Het gedrocht had haar moeder's voorbeeldgedrag over genomen, en wentelde zich ook al in zelfbeklag.

Bij genoemd telefoontje, dacht ik: 'Oh, die heeft weer geld nodig en denkt dat suikeroompje het weer fourneert'. Ik kwam niet bedrogen uit. Madame 'Ik ben grondig verwend', had in de stad een paar nieuwe autobanden (lees: nieuwe Nikes of iets dergelijks) gezien, en ze had weinig geld, dus.... Je wordt niet vriendelijker van zo'n stoppoging. Mijn tolerantiegrens is onder de Dow Jones Index gezakt. Daarbij had ik mij voorgenomen mijn eigen balans in geestelijk en financieel opzicht in orde te brengen. Gelukkig was de verbinding nog ouderwets tot stand gebracht. Zou het via zo'n chatprogramma met webcam verlopen zijn, dan had mijn nichtje al direct aan mijn gezicht kunnen aflezen dat er tegenwoordig in Huize Carlos inflatie heerst. Ik vroeg haar of ze geen schoenen meer had, waarop ze antwoordde: 'Jawel'. 'Weet je wat', zei ik. 'Trek die morgen aan en snel je naar de supermarkt, vraag daar of je voortaan zaterdag de vakken kan vullen. Adios!' en legde de hoorn neer.

Direct had ik een geweldig gevoel. Iemand helpen is één ding, doch dit gebeuren is zo langzamerhand uitgedraaid op profiteren. Nu, je begrijpt, de oorlog woedt momenteel op twee fronten, maar ik verzeker je: 'Zij die NIET gaan sterven, groeten u!'

Jacuzzi

De lichamelijke aandrang, waar ik eerst nog helemaal gek van werd, en die mij letterlijk en figuurlijk verlaagde tot het nuttigen van een van de straat opgeraapt driekwart opgerookt jointje, zakt langzaam. Dat stoppen heeft nog meer consequenties. Ik krijg opeens de spirit van een Tarzan! Ik gaf eerder al eens aan dat ik krap bij kas zit. Ik zie nu dat mijn saldo heden is aangevuld, dus dat is weer opgelost. Maar in feite breng ik mijzelf in die netelige situatie, want ik heb een maandinkomen waarvan goed te leven valt. Maar nu heb ik mij door het hernieuwd zelfvertrouwen wat betreft geld ook op rantsoen gezet. Een simpel kasboekje gedownload, en nu ga ik eens opschrijven waar mijn poen blijft. Uitgeven kan altijd nog. Heb ik jullie al geïnformeerd over het feit dat ik besloten heb voorlopig alleengaand te blijven? Luister. Ik zeg niet dat ik mij volledig uit het Land der Liefde heb teruggetrokken. Zodoende bevond ik mij gisterenavond bij een dame met wie ik recent kennismaat had tijdens de opening van de tentoonstelling 'Badsensaties Door de Eeuwen Heen'. Ze had mij uitgenodigd haar pas geïnstalleerde jacuzzi te komen bewonderen. Hoe ik het met mijn beoogde minnares had aangelegd, was mij al ontschoten want meestal vaar ik daarbij op de automatische piloot. Bij het optrekken van het doek van de tweede acte dient het theater bij het type vrouw waarnaar mijn voorkeur uitgaat langzaam opgebouwd te worden. Val je direct aan, dan ben je een seksist. Beter is het eerst uitgebreid te informeren naar het welzijn, werk, menstruatiepijn, wel en wee van die zeikerds ener moeder, vader, broers, zusters, ooms, tantes, grootouders, de kat, hond en hamster. Vergeet vooral niet haar te complementeren met hoe prachtig de tuin erbij staat.

Leg klaarzangen niet ter zijde, doch pareer ze met: 'Mmm, het is toch wat. Wat een schoften. Oja? Hoe is het mogelijk!' Wees vooral ook op de hoogte van de laatste roddels. Oefen u verder in gemeenplaatsen als: 'Die kinderen van tegenwoordig. Nou ja, de jouwe zijn tenminste wel goed opgevoed. De wereld gaat naar de bliksem. Ze hebben geen respect meer tegenwoordig.'

Wees niet zo achterlijk aan te bieden mee te helpen met de afwas. Dat aanbod wordt niet afgeslagen, doch het is duidelijk dat mentaal de potentiële lover ingedeeld wordt bij slampamper, geen echte vent. Je kunt je erotische voornemens voor die avond wel vergeten. Dit alles uiteraard bij het type vrouw waarnaar mijn voorkeur uitgaat. Damesbladen verhalen anders, maar uit zeer betrouwbare bron weet ik dat die door kerels geschreven worden. Mario, een kennis die na zijn afstuderen als holistisch adviseur maar niet aan de bak kwam, kloddert bijvoorbeeld inmiddels al jaren bij zo'n tijdschrift de rubriek 'Lolita weet raad' vol. Zelf heeft hij al 7 echtscheidingen achter de rug. Maar goed, ik geef grif toe dat het inderdaad als man niet meevalt tegenwoordig je plaats in dit verwijfde land te bepalen. Met terugkerende kracht krijgt een studiegenoot die mij eens vroeg hoe ik toch al die vrouwen mijn bed in kletste alsnog bovengenoemde gratis tips. In plaats van een direct antwoord was ik destijds namelijk met tegenvragen gekomen. Waarom wilde hij dit eigenlijk weten? Zat hij soms niet lekker in het vel? Nijdig was mijnheer weggelopen, omdat ik volgens hem 'als een diplomaat om de hete brij draaide'. De studiebol had niet in de gaten dat ik geen behoefte had aan concurrentie. Eerlijk gezegd, hij oogde stukken beter dan ik. Maar tja, als je jezelf niet weet te verkopen dan trekt het erotische doek niet op.

De maaltijd was mij goed gekomen. Ik had geponeerd dat ik niet zou helpen met de afwas omdat 'dit voor mietjes was' en suggestief voegde ik eraan toe 'dat ik al mijn energie nog nodig zou hebben.' Ze sputterde wat tegen maar ik zag aan haar gezicht dat het goed viel. Na wat wijntjes van een onbekend merk - mevrouw is klaarblijkelijk de jacuzzi aan het uitzuinigen – hadden wij ons naar boven begeven. Het geheel zag er kitscherig uit; cherubijntjes in rood-wit-blauwuitvoering voerden de boventoon. Haar voyeuristische neigingen kwamen tot uitdrukking in de aangebrachte spiegels tegen de wanden en aan het plafond. Er viel duidelijk te zien dat er een steenpuist op madame's achterwerk woonde. Derhalve was ik mijn positie reeds aan het heroverwegen.

Niettemin waren intussen ook de eerste inleidende verkennende bewegingen in gang gezet, te weten een paar kusjes, toen ik een penetrante geur begon te bemerken. Het had zich tot nog toe weten te verstoppen achter de geur van Coco Chanel's Eau de Toilette. 'Oh, neen!' Een enorm vieze rooklucht omhult mijn diva. Hoe beschrijf ik eufemistisch dat ik ronduit misselijk werd van de dampkring die uit haar mond getoverd werd. Met 1 klap was mijn libido zwaar onder het vriespunt gezakt. Met wat gemeenplaatsen dat ik mij 'toch niet zo lekker voelde wegens dat stoppen met roken', en 'dat ik maar eens vroeg ins Bett zou duiken' spoedde ik mij huiswaarts. Onderweg bedacht ik dat Mister PafNiet zich over dit soort bijwerkingen helemaal niet uitspreekt!

Een tweede Scrooge

Mijn strijd woedt niet alleen op het nietrookslagveld, maar ik heb ook melding gemaakt van schermutselingen op het gebied van budgetbeheersing. Niet dat het in dit opzicht alleen om de duiten gaat. Het psychologisch proces reikt verder. Ik was tot het inzicht gekomen dat mijn persoon heel zijn leven te scheutig geweest was met het verstrekken van hulpvaardigheid en poen. Mijzelf teveel had weggecijferd. Men had er van geprofiteerd. Maar ik had het zelf allemaal toegelaten, dus boos kon ik in feite niet meer worden. Behalve dan wellicht op mijzelf dat ik zo stom geweest was het zover te hebben laten komen. De nieuwe strategie is echter gezet, en die staat voorlopig op sober. Daarom had ik sinds kort mijn veelvuldige bezoeken aan het Marokkaans restaurant 'Baraka' ingewisseld voor de intimiteit van mijn eigen keuken. Daar stond slechts materiaal voor de snelle hap, want warm eten had ik de laatste jaren voornamelijk buiten de deur gedaan. Zodoende ontbraken de nodige basis bak- en braadmiddelen, kruiden, oliën, vetten en wat men zoal nog meer behoeft voor de bereiding van een gezonde en voedzame maaltijd. Ter verkrijging van de nodige ingrediënten diende ik eerst wat handelingen te verrichten, inkopen dus. Gezien mijn voornemen en het heersende prijspeil besloot ik de bourgeois inkoopwinkel met haar A-merken links te laten liggen. Deze gewaardeerde klant denderde bij de verderaf gelegen buurtsupermarkt naar binnen. De entourage daar doet denken aan die van een Derde Wereld Land, maar het gaat uiteindelijk om de producten nietwaar? Ik had 4 tomaten in een plastic zakje gedaan. Niet kort daarna werden bij de kassa de laserstralen van StarWars erop losgelaten en verscheen digitaal de somma van 2,34 Euro. 'Ik denk dat het apparaat kapot is', voegde ik de van hazenogen voorziene knoppenbedienster toe. 'Zoveel geld voor een paar tomaatjes lijkt mij nogal aan de hoge kant.' 'Nee hoor, dat zijn de prijzen', mompelde het meisje, mij misprijzend aankijkend.

Ik hoorde haar denken: 'Weer zo'n ouwe zeikerd', daarbij de kloof die er heerst tussen de grijze golf en de chatgeneratie opnieuw verbredend. De terreur van de strak in het vel zittende beugelbekgeneratie kwam mij de strot uit. Ik wist het nu zeker. De volgende keer zou ik op de ouderenpartij stemmen. De eigen verantwoordelijkheid groeide de medewerkster duidelijk boven haar hanenkam. Ze gilte: 'Chef!'. Een dikbuikige dertiger (waarschijnlijk ook gestopt met roken) beende zich een weg door de rij wachtende klanten, en hief zijn gezicht met misprijzende blik in onze richting. 'Mijnheer hier vindt de tomaten te duur.' De bedrijfslijder keek mij met onverholen minachting aan. Mijn voorouders waren marskramers die door zuid-europa zwierven. Wellicht is dit de oorzaak dat ik een nogal licht getint uiterlijk bezit. Velen nemen daarom aan dat ik van mediterrane afkomst ben. Het vaak daaraan gekoppeld neerbuigend gedrag waar ook veel noord-afrikanen onder lijden, kreeg bij onze hoofdverkoper de overhand. Hij vertelde een lul verhaal over winter- en zomertijd, en daarin zou de verklaring voor de prijsstelling liggen. Intussen had ik mij half omgedraaid en viel mijn blik op de aan de overkant gevestigde Islamitische slager annex groentenboer. 'Hollanse tomaten, 1,57 Pond' las ik op een plakkaat. Ik, die toch de laatste jaren bij het afrekenen zonder morren altijd een greep in mijn portemonnaie had gedaan, hoorde mijzelf nu zeggen: 'Het blijf te prijzig. Ik hoef ze niet.' Te bedenken dat ik altijd moeiteloos telkens 5,75 over de toonbank schoof teneinde mijn rookverslaving te bekostigen. Ik weet niet of er zielenknijpers op dit forum aanwezig zijn, maar het is duidelijk dat er een ingrijpende persoonlijkheidsstoornis zich aan het ontwikkelen is. Nu maar hopen dat dit binnen de perken blijft. Anders bespaar ik geen geld aan tabak, maar ben ik binnenkort meer geld kwijt aan professionele therapeutische interventies om de 'oude' Carlos weer tevoorschijn te toveren. Doch pardon, dit alles terzijde. Met een verongelijkt gezicht pakte de bedrijfslijder het plastic zakje beet, alsof er een Semtex bom in verstopt zat.

Klaarblijkelijk dacht deze klux klux klan aanhanger dat er duistere Arabische contacten op mijn facebook te vinden zijn. Ik snelde de winkel uit, nagestaard door met pruimige mondjes voorziene onthutste medeklanten. Hier liep de opvolger van Charles Dickens' Scrooge! Ik verried mijn vaderland en stiefelde rechtstreeks bij Achmed's groentenwinkel naar binnen.

Politiebericht

Wij vragen uw aandacht voor het volgende: Vanochtend vroeg is een zwarte panter, luisterend naar de naam Carl Black, ontsnapt uit afkickcentrum 'Willem II'. Het dier is wanhopig op zoek naar nicotine en kan zéér agressief worden. Ziet u deze junk in uw omgeving, benader hem dan niet zelf, maar bel 112. Dreigt dit monster u al te verslinden, dan hopen wij dat u sigaretten bij u hebt. Gooi een pakje zijn kant uit en hij zal u volkomen vergeten, waardoor u een mogelijkheid krijgt om te ontsnappen. Tot zover dit politiebericht.

Watersnoodramp

Sinds ik de heer Tabak van Samsom evenals het echtpaar Nico & Tine heb ingeruild voor Mr. PafNiet gaat het lichamelijk en geestelijk bergafwaarts. Over mijn agressieaanvallen heb je eerder kunnen lezen, maar het is de schuld van bovengenoemde betweter dat ik mij vandaag bij mijn huisarts kon vervoegen. Ik vond namelijk dat ik de laatste tijd wel erg vaak naar het toilet moest hollen om te ontwateren. De doktersassistente gaf zomaar telefonisch een afspraak voor 08.10 uur en maande mij wat ochtendurine mee te nemen. Toen ik vanochtend een door mij vlot vol gezeken biervat op de balie deponeerde ontlokte haar dit de reactie dat 'het ook wel wat minder had gemogen.' In elk geval, ze zou de inhoud even in het lab bekijken. Ze slingerde het monster over haar rug en beende waggelend weg. Nog sneller dan dat ik mijn girale betalingen via het Internet verricht, stond ze alweer voor mijn neus met de mededeling: 'Alles heel schoon, geen bacteriën, geen blaasontsteking, neen, perfect.' Ik vond deze nogal boude en generaliserende uitspraak getuigen van een neerbuigend dédain alsof betrokkene zelf geen zicht zou kunnen hebben op zijn eigen holistisch functioneren. Is mevrouw wel voldoende opgeleid teneinde statistische data te interpreteren? Hoe zit het met de foutcoëfficiënt? Waarom is er niet direct een spectrum analyse bijgeleverd en hoe zit het met mijn airmiles? Kortom, vragen alom die op beantwoording wachten, maar het enige dat ik mocht inzien was de wachtkamer. Ik moest nog soebatten om mijn vat terug te krijgen. Klaarblijkelijk wilde ze nog wat bijverdienen aan het statiegeld ervan. Ik zou willen schrijven dat ik korte tijd later voor mijn arts zat, maar dat was niet het geval. Een hele rits gezondheidsvragers bleek nog voor mij aan de beurt te zijn. Maar uiteindelijk, na de volledige collectie van David Bowie op de MP3-player doorgespoeld te hebben, ontmoette ik de nieuwe frisse schoolverlater, die mijn met pensioen gegane dokter opgevolgd was. We kenden elkaar nog niet, en dat had ik ook zo willen houden, doch dankzij die f*cking PafNiet is dit niet gelukt.

Bij het handenschudden bemerkte ik direct dat ik met een roker te maken had. Ik weet niet of andere stoppers dit bijzondere vermogen het te ruiken ook ontwikkelen. Een paar vragen zoals: 'Heeft u pijn bij het plassen ('Nee'); 'Moet ik denken aan een SOA ('Daar heb ik geen reden toe') en 'Hoe voelt u zich in het algemeen?' Ik zag nu mijn kans schoon, en vertelde dat ik gestopt was met roken, dat mijn humeur eronder leed. 'Gestopt? Wat goed van U. Nu, dat komt uw gezondheid ten goede hoor!' declameerde onze hypocriete bolleboos. Vervolgens ter sprake komend dat ik sinds kort dagelijks ongeveer 4 liter water, 2 liter vruchtensap, en nog wat kopjes thee naar binnenwerk, kreeg ik het advies deze hoeveelheden drastisch in te perken. Dit gedrag zou zeker de reden kunnen zijn voor mijn overmatig urineren. Mijnheer bleek nog tijd te hebben om mijn volledige biografie door te nemen, opdat wij 'elkaar goed zouden leren kennen'. Die zienswijze werd nogal eenzijdig gebracht want van zijn persoonlijk leven had ik tot op heden nog niks vernomen. Ik was niet van plan mijn handelswaar gratis weg te geven. Deze veelplasser poneerde dat hij een boek over zijn interessante bestaan aan het schrijven was, en dat een uitgever daarvoor nog wel wat flappen op tafel zou leggen. Aan zijn gezicht viel af te lezen dat er in zijn opleiding weinig aandacht besteed was aan de sociale kant van zijn werk. Het bestaan van mondige patiënten zoals onderhavige, was duidelijk niet aan bod gekomen. Voor alle zekerheid schreef mijnheer een document uit waarmede ik volgens hem kosteloos mijn bloed kon laten analyseren bij het huisartsenlaboratorium. Dat vertrouwde ik voor geen meter. Vaak is dat wat als 'gratis' geadverteerd wordt, bij nader inzien de valkuil tot faillissement. Wie is er tegenwoordig nog te vertrouwen? Ze vertellen je dat je bijvoorbeeld calciumtabletten moet slikken, en later blijkt dat ze jou deze aansmeren omdat de provisie een gratis tripje naar Thailand inhoudt. Ik voelde de vertegenwoordiger van Aesclepius daarom flink aan de tand. Dacht ik het niet? Rot aan alle kanten.

'We laten het algemeen bloedbeeld bepalen, kijken of de nieren werken, en stellen de schildklierhormoon-waarde vast', murmelde de witte jas zijn mantra. 'Moet u ook niet nagaan of ik geen diabetes aan het ontwikkelen ben?' voegde ik als hypochonder eraan toe. Ik had laatst gelezen dat dit ook schrikbarend aan het toenemen is. Doch daar zag mijnheer geen heil in. Agressief werd gevraagd 'of ik niet wist dat de kosten voor de gezondheidszorg de pan uitrezen'? Wat heb ik daarmee te maken? Ik zat daar niet als afgezant van genoemd instituut doch slechts voor mijn eigen belang. Maar u ziet, indien je zelf iets oppert kan het opeens niet. Ik heb zijn antwoord op mijn laptop als audio-file weggezet, zodat, mocht wegens suikerziekte in de naaste toekomst mijn benen afgezet moeten worden, ik hem met succes voor het gerecht kan dagen. 'Altijd zorgen voor bewijs', zegt mijn advocaat Mr. Moskouweeds en per e-mail heb ik hem een kopie toegezonden. Met: 'Belt u over drie dagen eventjes voor de uitslag?' werd ik gedwongen het pand te verlaten. Nu, ik ben benieuwd of ik dit allemaal nog wel aan kan, want af en toe heb ik de neiging mijzelf op te knopen. Ben ik direct van dat gezeur in mijn hoofd van die Nico en Tine af.....

Prins Benard

Gisterenavond had ik weer eens zo'n nostalgische aanval dat het leven er eigenlijk maar kaal uitziet zonder mijn vertrouwde vriend Tabak van Samsom. Ik besloot de straat op te gaan om deze dwanggedachte te verdrijven. Dat was goed gelukt en zo liep ik redelijk gekalmeerd weer op huis aan. Een hoek omslaand stuitte ik op een stel zwervers, samen geklonterd bij een bedrijfsklike. Al kijkend in de richting van het canaille riep één hunner, een telepathisch begaafde: 'Hey Prins Benard, heb je niks te roken bij je?' Ik liep op hen af, en dat had ik beter niet kunnen doen. Doch dat is uiteraard achteraf gezwets. Onze verzorgingsstaat biedt gelukkig genoeg kruimels voor de minder bedeeden. Het is niet ver hier vandaan dat wij wat kruimels noemen, daar luxe is. U ziet, alles is relatief. Dat zou ik binnenkort ook aan den lijve ondervinden, maar dat leest u nog wel. Door dit perspectief, wellicht afgedwongen door het leven, graaiden enkelen van de drop-outs in de metalen bakken. Op enige afstand ervan, beschermd door een kleine tent, zag ik iemand muntthee brouwen. Atay de Nana 0,50 euro', las ik op het tentdoek. Ik hoor de liberalen onder u al roepen: 'Ondanks de situatie pakt deze man zijn kansen. Zo zie je maar. Indien je echt wilt, dan kom je er wel.' Voorlopig zag ik echter nog geen klanten... Een andere neringdoende braadde op een gasbrandertje een kip. Deze liet hij langzaam aan een pen boven de vlam draaien. Met het tempo waarmee dit alles ging zou het bruin bakken nog wel wat tijd in beslag nemen. Zijn winst zat dus ook nog steeds in het product, en het was nog maar de vraag of iemand de waar zou willen kopen. Een passant informeerde naar de prijs van het boutje, maar haakte snel af toen hij het bedrag van tien euro hoorde.

De marketingmix die stelt dat de prijs van een product mede bepaald wordt door plaats en tijd werd hier niet goed toegepast. De entourage echter voldeed aan alle basale voorwaarden. Ik moet zeggen dat men het namelijk ondanks de omstandigheden daar op die hoek gezellig had gemaakt. Een gettoblaster omhulde het theekransje met dampende muziek.

Vanachter het apparaat verscheen plotseling een hen die als kip zonder kop een voorstelling weggaf. Het dier danste op de tonen van Michael Jackson's 'Thriller' aardig wat weg, waarbij het aan alle kanten uiteenspattende bloed de muzikale clip visueel voortreffelijk ondersteunde. Het pluimveedier ging nog eventje rond met de hoed, maar niemand gaf enige sjoege. Opeens doemde het hoofd van Tabak van Samsom naast mij op. Als een mokerslag trof de neiging tot roken mij. Voordat ik het de gaten had, was ik al mijn bourgeois manieren vergeten en werd een grote vuilnisemmer op een weggegooid pakje shag doorzocht. Ik werd aangemoedigd door alle aanwezigen. Een goed bij kas zittende verslaafde rookt over het algemeen geen kruim en is geneigd het weg te gooien. De kans is daarom groot dat een wanhopige als ik in een dergelijk afgedankt omhulsel nog wat restanten zou kunnen aantreffen teneinde er een sigaretje van te kunnen draaien. Na door een berg afgedankte binnen- en buitenbanden en andere rommel uit de rijwielwinkel geworsteld te hebben, grepen mijn inmiddels zeer vettige klauwen een pakje beet. Direct voelde ik dat er nog wat in zat. Korte tijd later pafte ik in gezelschap van mijn oude vriend Tabak van Samsom alle stress weg. De zaken bij onze neringdoenden bleken niet goed te gaan. De theeverkoper besloot ons dan maar te trakteren. Daarvan maakte het gezelschap uiteraard dankbaar gebruik. De kip bleef niet achter en offerde zich met een groots menselijk gebaar op voor de vraatzucht van ons allen. Samsom en ik spoelden met overgebleven restjes wijn uit weggegooide flessen het tussen ons ontstane venijn weg en haalden herinneringen op aan onze vroegromantische periode. Vanuit mijn ooghoeken zag ik zowaar Nico & Tine naderen. Ze zagen er verformfaaid uit. Ach, je kunt niet haatdragend blijven. Er vallen harde woorden in het leven, doch dat gaat verder. Dus toen ze mij in de armen sloten, besloot ik hen te vergeven. Hoe zou ik het vinden opeens zonder pardon op straat gezet te worden? Op een gegeven moment ontrolden de meeste van de feestgangers hun slaapzakken over uiteengereten stukken karton en maakten aanstalten te gaan slapen.

De muziek stopte. Het was tijd op om te stappen. Even later was ik thuis. In mijn kielzog mijn oude kameraden. Een zwarte panter was onderweg vanuit het niets opgedoken. Hij stelde zich voor als Carl Black en had zich bij ons gezelschap gevoegd. 'En we gaan nog niet uit huis, nog lange niet, nog lange niet', had het gezelschap baldadig gebruld. De panter had uit volle borst meegezongen. 'Carlos, heb je nog een biertje voor me?' roept deze kater, terwijl hij languit voor de kachel liggend een kippenboutje verorbert. 'Neem gelijk wat patat met mayonaise mee', voegt het echtpaar eraan toe. Het lijkt alsof ze nooit weggeweest zijn! Vanuit de keuken zie ik de rookwolken in de woonkamer omhoog trekken. Nico & Tine hebben het zich gemakkelijk gemaakt en liggen languit op de bank naar de film 'Up into Smoke' te kijken. De berouw die na het genot komt begint op te spelen en dreigt met strafmaatregelen. Wat heb ik gedaan? Langzaam kom ik weer bij zinnen en zet het stel opnieuw buiten de deur. Hun scheldpartij maakt de burens wakker, en deze gooien een emmer water naar beneden, zodat hun vuur snel gedoofd is. Nico & Tine mochten weliswaar de geur van de straat weer opsnuiven, de meegekomen mystery guest leek niet veel aanstalten te maken hun voorbeeld te volgen. Mijnheer had zich half laveloos van het naar binnen gekieperd bier op de vrij gekomen bank genesteld en de televisie overgeschakeld naar het Wildlife Channel. Daar was te zien hoe een leeuw een achtervolging op een gazelle hadden ingezet. Zoals eenieder weet is de leeuw een groot roofdier met een sterk gespierd lichaam, soepel en behendig. Maar technologie troeft oude waarden en normen in rap tempo af, want het hert had het voordeel dat ze met haar tijd was meegegaan. Ze beschikte over een Tom-Tom navigatiesysteem, waardoor ze een snelle uitweg vond. Zo verhinderde ze dat er 's avonds vlees op het leeuwenmenu stond. 'Prutser', was het enige commentaar van onze zwarte kater. Mijn vinger was naar de afstandsbediening gekropen en wilde nu op het nummer drukken waarachter de klassieke film 'Death in Venice' met mijn favoriete acteur Dirk Bogarde zou verschijnen.

Met één uithaal van zijn machtige klauw, vergezeld van een agressief sissend geluid werd mij het apparaat ontfutseld. Hier werd onthuld wie de scepter zwaaide en tevens dat mijnheer een kwade dronk had. Zoals u wellicht weet zijn er twee categorieën zuiplappen te onderscheiden. Enerzijds de minkukels die na een aantal alcoholische versnaperingen hun warhoofd op iemand's schouder ter ruste leggen en zich wentelen in melancholisch zelfbeklag. Anderzijds de lieden die ontdekken dat ze meer roofdier zijn dan gedacht en hun agressieve instincten naar boven laten komen.

Dient de eerste groep onverwijld afgevoerd te worden naar het geestelijk gezondheidscentrum, de andere hoort achter tralies. Maar vertel mij maar eens hoe je een dergelijke jungle dronkelap daar krijgt. Mijnheer kreeg hoe langer hoe meer babbels. Hij had honger en 'of ik niet bij de patatboer om de hoek wat frikadellen kon halen.' Het was inmiddels half twee 's nachts, dus die zaak was gesloten. Zou ze wel open geweest zijn, dan had ik het nog vertikt. Ik keek eens op het internet hoe je moeilijke verhoudingen op een positieve wijze kunt oplossen. 'Ga een open dialoog aan. Zeg duidelijk wat je op je hart hebt, en biedt de ander ruimte daarop rustig te kunnen reageren.' Dat advies nam ik ter harte en ik verzocht de zwarte panter vriendelijk mijn huis te verlaten. De openhartige communicatie miste haar uitwerking niet. Het resulteerde erin dat ik door het stuk verdriet gemolesteerd werd.

Mijn shaolin-kenpo achtergrond bood weinig soelaas, en ik kreeg een paar rake klappen. Was ik niet in staat geweest naar de door mij ingerichte panicroom te vluchten, dan had ik voor mijn leven gevreesd. Uiteindelijk belde ik het alarmnummer. Gemeentelijke jachtopzieners hebben Carl met een vangnet eronder gekregen en afgevoerd naar de afkickkliniek. Ik waarschuw allen. Begin niet opnieuw met roken, want het voert je langs de afgrond!

Incha Allah (Zo God Het Wil)

Indien er 1 categorie is waar de heer PafNiet zijn tentakels op los kan laten, is het wel die van onze Marokkaanse medeburger. Je zou verwachten dat de nieuwe Nederlander al aangetast is door het virus van het westers streven naar een ultieme gezondheidstoestand. Wellicht dat die boodschap nog in het Arabisch en berbers vertaald moet worden, want mijn God (sorry: Allah), wat laat de noodafrikaan zijn zuur verdiende centjes en gezondheid in de lucht verdampen! Dat kon ik gisteravond zelf weer eens uit eerste hand ervaren, toen ik een bezoekje bracht aan koffiehuis 'Daheb'. De afgelopen maanden viel op de deur ervan te lezen dat deze 'tijdelijk gesloten was wegens de vervanging van de vloer.' Elke insider weet wat dit betekent: 'Ik zit in de bak, en kan niet op twee plaatsen tegelijk zijn.' Maar goed, dat zijn mijn aangelegenheden niet, ik had zin in een kopje muntthee. Het gros van de oude cliëntèle begroette mij bij binnenkomst handenschuddend en verzekerde mij aan alle kanten 'dat ze mij gemist hadden.' Dat vind ik altijd zo sympathiek, dat ze je het gevoel geven dat de hele wereld om jou draait, dat ze op je gewacht hebben. Hollanders brommen slechts het veel negatievere: 'Hebben ze jou ook weer losgelaten?' Even later zat ik met mijn oude vriend Hakim aan de thee te lebben. Ik weet niet of u dit groene spul ooit geproefd heeft, want dan weet u dat er per glas een half pak suiker in verdwijnt. Wellicht dat daardoor bij deze etnische zoetekauwen suikerziekte een veel voorkomende kwaal is. De Marltorro - andere merken treft u bij deze doelgroep vrijwel nooit aan - lag ook op tafel en de fik werd erin gezet. Toen ik geen aanstalten maakte er 1-tje op te steken, en uiteenzette dat ik gestopt was, ontlokte dit de reactie dat 'het allemaal in de handen van God (sorry: Allah) lag.' Je kon dus gewoon doorroken. Lag het op je weg te bezwijken aan longkanker, dan was het Diens wil. Ik bedacht dat je het leven zo ook kunt bekijken, en ik begon mij al af te vragen of ik mij soms ook niet tot de Islam zou kunnen bekeren.

We hadden het over de recente aardbeving en hoe verschrikkelijk het is indien je niks te eten hebt. Het is altijd makkelijk ouwehoeren wanneer je zelf genoeg te bikken hebt. Wij hadden onze tanden in een pannenkoek gezet. Tenminste, dat dacht ik. Niet veel later bemerkte ik dat het een variant op de spacecake betrof. Het onheil of heil, het is maar u hoe je het bekijkt, was toen al geschied. Langzaam zweefde mijn geest naar hogere regionen.

Ik vertelde Hakim dat ik in een boek over Marokko gelezen had dat men in lang vervlogen barre tijden fijngemalen beenderen van overleden dieren, vermengd met water, als soep gedronken had. Hij wilde dit niet geloven. Ik zei dat het nog erger kon. Dat moeders hun overleden baby's aten. Met afgrijzen hoorde hij mijn verhaal aan. 'Ongelovigen!' wist hij ternauwernood uit te stoten. Genoemd boek gaf volgens mij daarover geen uitsluitsel. Omdat ik geen zin had in bakkeleien sloot ik dit geschrift maar snel. Er had zich intussen een kring toehoorders om ons heen gevormd. Ik wilde laten blijken dat ik nog wel wat opgestoken heb van mijn pleegzoon Rachid en zei: 'Zeg Hakim. Dat een dief van Islamitische herkomst, die ook varkensvlees eet, snel zal merken dat diens lange vingers verschrompelen tot varkenspootjes, is alom bekend. Maar mag je van de Koran mensenvlees eten?' Het leek alsof ik een bom in het complex geworpen had. In een flits bemerkte ik onder het publiek een aantal bezoekers met vreemd gevormde vingers. Sommigen hunner begonnen handschoenen aan te trekken. Ik voelde eerst voorzichtig aan de binnenkant van mijn jas of mijn beurs zich daar nog wel bevond. Scrupuleus controleerde ik niet veel later of alle bescheiden erin nog wel op hun gebruikelijke plaats zaten. Toen vervolgens mijn vingers richting borstzakje gleden werden mij subiet twee briefjes van 100 euro toegestopt. Ik werd bedankt voor het tijdelijk uitlenen ervan. Ik was totaal niet op de hoogte van genoemde transactie. Wellicht dat men deze overeenkomst via het Internet geregeld had en de data nog niet aan mij doorgeseind waren.

Mijn zakeninstinct belde op en zei dat ik interest moest vragen. 'Rente?' vroegen de kredietnemers perplex. Ze dachten eronder uit te komen door te verwijzen naar de Islamitische wetgeving waarin het vragen van vergoedingen voor het lenen van geld verboden is. Daar had ik als ongelovige geen boodschap aan. Uiteindelijk trokken ze hun beurs en maakten ter genoegdoening elk vijf euro over. Men verzocht mij vriendelijk doch dringend geen aangifte te doen. Dat heb ik dan ook maar niet gedaan, want ik wilde geen rassenrellen op mijn geweten hebben. Je noemt dit laf gedrag? Dat is mijn probleem niet. Ik wilde juist moeilijkheden voorkomen. Enkele cafébezoekers hadden zich opgemaakt om in discussiegroepjes omtrent de geopperde theologische stelling inzake kannibalisme te gaan debatteren. Bij nader inzien wilde ik mijn vingers daaraan niet branden - dat heb ik in het recente verleden al genoeg gedaan aan mijn tabak - en baande mij door de rookdampen een weg naar de uitgang. Bij de kassa donderde ik wat euro's op de toonbank en gaf de jongeman erachter het vaderlijk advies het geluidsvolume van de muziek van Bob Marley flink omhoog te draaien, zodat ontstane gesprekken onmogelijk werden. Want politiek en religie, dat lijdt slechts tot plaatselijke en nationale onrust. Eerst nu zag ik dat koffiehuis Daheb een nieuwe vloer had. Gemaakt van Marltorro sigaretten!

Stank als Dank

'Het is een ellendeling. Jarenlang heb ik elke dag trouw aan zijn zijde gestaan, en nu heeft hij mij zonder schriftelijke opzegging van het huurcontract en zonder pardon op straat gezet. Wie had dat ooit kunnen denken. Stank als dank...!' Tabak van Samsom had het duidelijk te kwaad. Gewend geraakt aan een luxe leventje, viel de status van dakloze hem zwaar. 'Hoe lang duurt die situatie nu al?' vroeg mevrouw Tine quasi belangstellend. U ziet, dat de plek waar geen medelijden bestaat razendsnel bereikt wordt wanneer het eigen belang het gemeenschappelijke overstijgt. Verbintenissen van jaren worden zonder al te veel morren ontbonden. Want hoe snel zijn wij niet bereid de beurs van de ander ter beschikking te stellen, en de eigen met verfbommen te bewaken? 'Al weken zweef ik van hot naar her', snotterde het in zelfmedelijden zwelgende heerschap. 'Dagen van diepe vernedering. Kijk mij hier eens. Ondergezeken door de hond van nummer 17 en overreden door auto's. Regen en sneeuw heb ik over mij heen moeten laten komen. Ik kan haast niet meer. Het eind van mijn Latijn voel ik ras naderen. Waar vind ik nu nieuw onderdak?' zeurde mijnheer onverdroten verder. 'Het is toch wat. Probeer het eens bij koffieshop Daheb. Dat zijn moslims en wegens hun geloof verplicht anderen te helpen', opperde Tine gelaten, want ze wist deksels goed dat de kloof tussen wens en werkelijkheid tussen alle geloven heen loopt. 'Stuk voor stuk racisten daar' sneerde Tabak van Samsom zijn vooroordeel. 'Ze laten alleen Marltorro's toe!'. Wapperend met een of ander lidmaatschapskaart, alsof hij daarmee de ranzige lucht rondom hem zou kunnen doen verdwijnen keek hij, verbaasd omtrent de eigen analyse, triomfantelijk in het rond. Het had hem gesierd indien hij in betere tijden wat opzij gelegd had in plaats van zijn hele hebben en houwen in rook te hebben doen opgaan. Dan had hij nu niet als een oud wijf hoeven te klagen en denigrerende praatjes op te hangen. Mocht er een burgeroorlog uitbreken dan weten u en ik dat hij hiervoor verantwoordelijk is. Tine zat intussen te bedenken of ze niet naar haar nicht in Zwolle zou vertrekken.

Die had tenminste een verwarmd huis. Het enige probleem is hoe af te geraken van Nico, want tussen haar familielid en hem boterde het voor geen meter. Dat was haar ook expliciet medegedeeld: 'Ze was altijd welkom, maar wel alleen.' 'Zou ik bij de huuradviescommissie geen procedure aanhangig kunnen maken?' opperde de aan lager wal geraakte. 'Kom op', mompelde Nico die zich tot nog toe afzijdig had gehouden, 'dat zet met dat ambtelijk zootje tegenwoordig helemaal geen zoden aan de dijk. We zullen moeten wachten op nieuwe verkiezingen. Onze Grote Leider zal het dan allemaal wel veranderen. Ik verzeker je dat we die teerlijder Carlos en al die anderen terug gaan pakken. Ze moeten niet denken dat ze zomaar van ons afkomen. Trouwens, we hebben wel eens voor hetere vuren gestaan.' Dat zijn grote woorden en zijn echtgenote - voor hoe lang nog? - herkende na vijftientig huwelijkse tropenjaren de snoeverij. 'Hoe wou jij dat aanpakken?' gilte Tine als een hysterisch viswif uit lang vervlogen Zuiderzeetijden. Je ziet hoe snel een dame kan afglijden. 'Laat dat maar aan mij over. Ik zal eens gaan praten met onze opdrachtgevers. Dat zijn tenminste nog jongens van Jan de Wit met de juiste VOC-mentaliteit,' bulderde onze azijnpisser, daarbij zijn al jarenlang uit de mode zijnde snor omhoog krullend. Zijn eega keek misprijzend in diens richting en dacht: 'Hoe heb ik ooit zo stom kunnen zijn met deze opschepper het huwelijksbootje in te stappen. Wat zou ik hem graag inruilen voor iets jongers en frissers.' Gisterenavond is tijdens een geheim spoedoverleg van het Orgaan Emissie Nicotine (O.E.N.) op hoog niveau vergaderd over de ontstane situatie. De hoge stemmen van Tabak van Samsom en Nico & Tine waren door de open ramen te horen. Doch welke maatregelen genomen zijn blijft voorlopig duister. U bent dus allen gewaarschuwd!

E-mail

'Fantastisch dat je niet meer rookt'. 'Je bent een echte kei.' 'Je kunt het.' 'Houd vol.' 'Mag ik je telefoonnummer? (Groetjes Carla 18- Cupmaat 75F, krols, niet rokend).' 'Carlos For President.' 'Vraag subsidie aan! (Minister Volksgezondheid)', 'Wanneer kom je weer eens langs? (Je moeder).'

Viagra

Mijn bejaarde achterbuurman Jan stond gisteren voor mijn geblokkeerde achterdeur. Dit heb ik gedaan, opdat de heer Tabak evenals het echtpaar Nico & Tine en ander ongedierte niet zo eenvoudig binnen kunnen dringen.

Het kostte dan ook enige tijd voordat de rollater met diens begeleider bij mij op de bank zat. Na wat inleidende besprekingen, kwamen wij op zijn favoriete onderwerp terecht: Erotiek. Volgens eigen zeggen stond zijn seksleven al jarenlang op het nulpunt. 'Hij doet het niet meer', was zijn commentaar. Maar gisteren blaakte mijnheer van zelfvertrouwen. De reden was gauw uiteengezet. Via het Internet had hij, zonder medeweten van zijn vrouw, Viagrapillen in geslagen, en dus kon hij zijn echtgenote weer 'verwennen', zoals dat tegenwoordig zo mooi heet. 'Je hebt geen idee. Je voelt je weer als een jonge god! Een erectie van 7 uur volhouden is geen enkel probleem. Wil je er niet 1-tje proberen?' Ik heb helemaal geen potentieproblemen. Integendeel zou ik zeggen. Sinds ik stopte met roken heb ik bemerkt dat mijn libido aanmerkelijk is toegenomen. Daar hoor je Mr. PafNiet ook niet over. Nadat de seksmaniak vertrokken was, vond ik een paarsblauwe pil op mijn dressoir. Aannemend dat mijn Casanova deze vergeten had, belde ik de demente op. Het bleek dat hij deze als cadeau voor mij achtergelaten had. Gisterenavond verveelde ik mij danig, en opeens zie ik die wonderpil. Ik werd eerlijk gezegd toch nieuwsgierig en met een glaasje vruchtensap - op aanraden van die betweter PafNiet – verdween het magische tablet in mijn keelgat. Mijn buurman kreeg gelijk. Er begon iets te zwellen en ik kreeg het maar niet onder controle....

Op het internet begon ik naarstig te zoeken naar mededelingen hoe je weer van dit plotseling optredend lustgevoel af geraakte. Er bleek geen andere remedie dan het te laten uitrazen. Rap begon ik mijn voorraadlijst door te nemen: Aisha, Alice, Annelies, Bahija, Corry, Emma, Froukje, Gabie, Kathy, Joke, Kirsten, Marian, Naima, Nicole, Pauline. Verdomme, allemaal puffers en Carla 18- heeft ook nog niet gebeld! Zelfs de ook met roken gestopte onappetijtelijke buurvrouw van enkele deuren verderop zweefde mijn vertroebeld wereldbeeld binnen. Maar neen, je moet geen al te intieme betrekkingen aanknopen met lieden die te dicht bij je in de buurt wonen. Voordat je het in de gaten heb, wonen ze bij je in. Dus dat idee liet ik maar snel varen. Ter afleiding en om eenieder te vriend te houden (en aan de trekken te laten komen) schreef ik het onderstaande biseksuele erotische meesterwerk 'De Supermarkt'. Toen ebde de spanning enigszins weg, moet ik bekennen. Ik zie nu net dat de slaapkamergordijnen van de achterburen nog steeds dicht zitten, terwijl het toch al laat in de middag is.

De Supermarkt

De melk is op en ik begeef mij naar de buurtwinkel. Achter de groentenlade staat een nieuwe stagiair en de bobbel in zijn broek verraadde dat hij méér in huis heeft dan aubergines, komkommers en bananen...Lonkend loopt mijn multicultureel Snoepje van de Week het magazijn binnen, alwaar ik hem met rasse treden volg. In een donker hoekje stroop ik zijn nauwsluitende A(a)H(a)-hotpants omlaag. Een glorieus apparaat - en ik overdrijf niet wanneer ik het op minstens 38 centimeter schat - verheft zich en wacht op 'Bearbeitung'. Voordat ik het in de gaten heb, heeft geilneefje in zijn opperste extase mijn nette pak onder gespoten; het gevolg van zijn al te jeugdige viriliteit. Mijn groenteboertje staat echter al snel weer actiebereid en dit beslist niet voor verhoging van het minimum jeugdloon! De dikbuikige bedrijfslijder (waarschijnlijk ook gestopt met roken) komt binnen en maant ons op te schieten, want er wachten klanten. Van arren moede maak ik het karwei dan maar snel af. Vervolgens zet ik het op een hollen naar de uitgang, onderweg een pak volle melk in mijn karretje donderend. De blonde caissière die mij al wekenlang met haar glimlach ligt op te geilen, fleemt: 'Wil je afrekenen?' 'Inderdaad', zeg ik. 'Doe er een doos Havanna sigaren bij!' Met 1 beweging deponeer ik haar vervolgens voorover gebogen op de toonbank. D'r slipje verdwijnt met een boog naar de afdeling 'Was-Af-Artikelen'. Een Jehovagetuige kijkt gretig toe, doch schreeuwt: 'Ik verbrand jullie met de toorn Gods!', waarschijnlijk niet in de gaten hebbend dat wij reeds in vuur en vlam staan (Waar komen tegenwoordig toch al die religieuze fanatici vandaan?). 'Oh, lekker, ga door', kreunt de caissière. Terwijl ik het standje In-Between aan het uitvoeren ben, mept die knoppendrukster met haar borsten als een waanzinnige allerlei bedragen op de kassa aan. Het is duidelijk dat zij en die kassabon grondige controle verdienen. Bij het verlaten van de winkel hoor ik de blondine roepen: 'U vergeet uw sigaren.' 'Je mag ze hebben, ik ben gestopt met roken; het zijn trouwens uitstekende vochtremmers', zeg ik en doe de deur achter mij dicht.

Mededelingen

1: Op verzoek van de achterbuurvrouw deel ik jullie mede dat Jan sinds gisteren is opgenomen op de afdeling hartbewaking van het AMC.

Bezoektijden zijn dagelijks tussen 10:00-20.00 uur; in het weekend onbeperkt. Er mag binnen niet gerookt worden.

2: 2987 Viagrapillen te koop in originele gesloten verpakking.
Tel. +5678.9867.1222245678.

3: Carlos rookt niet meer!

Lijfstraffen

Touboy Rachid, die ik de laatste jaren nog nooit langer dan vijf minuten gezien heb zonder een joint tussen zijn vingers, heeft geen hoge pet op van mijn stoppoging. Vol bravoure rammelend met zijn gouden ketting, alsof hij daarmee een oud bezweringsritueel uitvoert, lacht ie smalend en zegt: 'Woela ('Ik zweer'), ik geef je 1 week!'. Dat is dan het soort dat de mond vol heeft van 'Respect Man'! Deze nighttripper zit nu, zelfvoldaan, verwachtingsvol en vragend ('Hoe gaat het met dat gerook?') tegenover me. Het daagt dat hij waarschijnlijk de deur uitgezet is door zijn zoveelste habibi. Denkt de onverlaat bij mij voorlopig onderdak te kunnen vinden? Maar daar trap ik niet meer in met mijn nieuw ontstane Tarzan elan! Teneinde bij mij geen drogbeelden te laten ontstaan, steekt mijnheer de fik in zijn ruim uitgevallen weedpeuk. Het stadium dat ik opeens roomscher dan de paus geworden ben en als notoire ex-roker lieden verbied in mijn huis te dampen, heb ik nog niet bereikt. Insiders hebben mij echter verzekerd dat ook dit er aan staat te komen. Ik vertel mijn nieuwe Nederlander maar niet dat ik mij verlaagd heb tot het oprapen van een op straat gegooid jointje. Want ofschoon hij mij vele illusies ontnomen heeft, vind ik niet dat ik dit omgekeerd ook moet doen. 'Het gaat fantastisch', beweert ik zonder met de ogen te knipperen. Dit vermogen heb ik tijdens mijn studietijd ontwikkeld, dus nog voordat ik met roken gestopt was. 'En weet je. Ik mis het ook totaal niet' voeg ik eraan toe. Met flonkerende ogen roept deze door de wol geverfde leugendetector: 'Kheddab!' ('Leugenaar!'). Ik denk nog: 'Dat moet hij nodig zeggen. Indien er 1 iemand is die het werkwoord liegen kan vervoegen op manieren die jouw en mijn bevattingsvermogen te boven gaan is hij het wel.' 'Het is bij die site van jou maar een slappe hap, een stelletje mietjes! Weet je wat ze zouden moeten doen. Een team oprichten: Rookpolitie! Die moet jullie dan elke dag controleren. Bloed, urine- en haarmonsters nemen, net zoals bij al die andere junkies', ging het integratiemodel onverdroten verder. Onder welke categorie hij zichzelf rangschikt is mij tot op de dag van vandaag niet duidelijk.

Ik zeg: 'Man, dat kan toch helemaal niet. We doen het vrijwillig hoor!' 'Juist daarom. Gewoon een watervast juridisch contract tekenen met die anti rook maffia waarbij PafNet het recht krijgt jullie goed aan te pakken. Net zoals bij ons in Marokko. Want daar kunnen jullie Hollanders nog wat van leren. Korte metten maken, want anders vervalt het van kwaad tot erger. Direct de lat erover heen in plaats van dat ouwewijvengeleuter. Dat zouden ze ook moeten doen met lieden die toch gaan roken. Ja, dat lijkt mij een goed idee. Zo'n wijf dat, ondanks haar belofte te stoppen en toch is gaan roken, in het openbaar afranselen! Gelijk van Koninginnedag ook een Nationale Aftuig Dag maken. Een nieuw netwerk oprichten, bijvoorbeeld De PafNet Entertainment Group, en alles uitzenden op televisie, kabel en internet. Voor elke sigaret 1 zweepslag op bovenlijf of achterwerk. Is weer iets nieuws want ook de prinsen zijn dat koekhappen toch zat!'

Onduidelijk bleef of hij bedoelde dat de mannelijke leden van de Koninklijke familie de lijfstraffen zouden moeten bezigen. Trouwens, roken die zelf niet....? In elk geval, het genotskruid bleek duidelijk d'r werking te doen en het leek alsof onze liefdesillusionist de scènes al voor zijn ogen zag afspelen. Deze chocolade prins heb ik gelukkig nog diezelfde avond kunnen lozen. Het idee van lijfstraffen is gevallen. Ben benieuwd wat u als deelnemer aan dit forum ervan vindt. Wilt u uw reacties niet naar mij sturen doch rechtstreeks aan de heer PafNiet? Deze verloot onder de inzenders geheel belangeloos drie sloffen Marltorro. Bij voorbaat hartelijk dank!

E-mail

'Walgelijk die Supermarktporno.'; 'Krijgt PafNet daar nu subsidie voor?'; 'Duidelijk weer die linkse hap van de grachtengordel. Doe er wat aan!'; 'Weg met dit heerschap.'; 'Ik las vorige week nog in "De Graaf" dat de Duitse Justitie op het spoor is van een Nederlander, gebruikmakend van de schuilnaam Carlos. Deze schijnt met door drugshandel verkregen geld Al Qaida te steunen. Gezien diens uitlatingen op dit PafNet heb ik het vermoeden dat genoemde Carlos en de auteur van deze staatsondermijnende stukjes 1 en dezelfde zijn.'; 'Zou je mij opnieuw je telefoonnummer kunnen geven. Ik heb deze per ongeluk van mijn mobieltje gewist. (Carla 18-).'

Sjors

Geagiteerd stond hij voor mij. Een magere bleke verschijning van rond de twintig lentes met een enorme gekleurde hanenkam. 'Zeg, ben jij Carlos', beet hij mij agressief toe. Snel haalde ik de handen uit mijn zakken, want de jonge man had schermutselingen bij zich. Mompelend ontweek ik de kwestie door het stellen van een wedervraag, want je weet nooit of ze van plan zijn je identiteit te stelen: 'Waarom?' 'Jij moet je niet met onze familie bemoeien. Heb je dat gehoord, jij oud wijf. Als wij ons neefje willen uithuwelijken, is dit onze zaak en niet de jouwe!' Er begonnen bij mij belletjes te rinkelen, maar dat was het alarm van mijn horloge. 'Wie is jouw neefje dan', informeerde ik ter staving van mijn opduikend vermoeden. 'Dat weet je best. Sjors!' schreeuwde de agressieveling. Het begon nu helemaal te dagen. Inderdaad, laatst had mijn veertienjarig buurjoch midden in de nacht helemaal overstuur aan mijn deur gestaan. Ik had hem met een paar breezertjes tot bedaren kunnen brengen, waarna hij snikkend de kern van zijn verdriet losliet: 'Ze hebben mij uitgehuwelijkt aan die ouwe tang hier achter.' Het bleek te slaan op mijn achterbuurvrouw, wier echtgenoot Jan nog maar kort geleden bezweken was aan een hartaanval ten gevolge van overmatig Viagra-gebruik. De weduwe had aangegeven dat het alleenzijn haar erg zwaar viel, en dat ze best een toyboy zou willen hebben.

'Jij kent toch veel jongelui. Weet jij niks voor mij. Klein gebrek geen bezwaar hoor', had ze geopperd. Met Rachid's hulp had ik via chatboxen wat contacten gelegd en kon haar daardoor een week later een monster presenteren; een 7-jarig leuk uitzierende krullenbol. Hij bood zich als huisdier aan, vroeg niet veel, want zijn positie zou aanzienlijk verbeteren vergeleken met die vanwaar hij zich nu bevond, te weten op de uitzichtloze stoffige achterbanden van Mesokko in donker Afrika. Ze zou er nog over denken, doch het bleek dus nu uit te naaien op mijn buurjongen. Klaarblijkelijk is er miscommunicatie ontstaan over het begrip toyboy... Met wat ouderlijke praatjes dat 'alles wel in orde zou komen' heb ik hem maar op straat gezet. Het was weliswaar half drie, maar je kunt zo'n joch niet bij je laten. Voordat je het weet hebben burens de zedenpolitie gebeld; alleenstaande man, jonge jongen. Help!!! Hij wilde weliswaar niet terug naar 'die ouwe tang' en van zijn familie had hij helemaal niks te verwachten, behalve het bekende pak rammel. Ik gaf hem het advies: 'Probeer het eens op het Centraal Station. Daar schijnen aardige mannen rond te lopen die kinderen zoals jij wel onderdak willen bieden. Hier heb je geld. Ga maar op de hoek staan, en ik bel wel een taxi voor je. Tot ziens joh, en kijk uit.'

De volgende dag knaagde het toch en schakelde ik jeugdzorg in, doch daar waren wat wachtlijsten. 'Neemt u, als u over 60 maanden nog niets van ons gehoord heeft, zelf even contact met ons op?' De stopkinderporno-lijn kon niets uitrichten zolang er nog geen pikante foto's van Sjors in het publieke domein verschenen; ze waren aan 'handen en voeten gebonden'. In bondage, naar ik vermoed. 'Joh, ik weet niet waarover jij het hebt; mijn naam is geen Carlos, dat is mijn alter ego, dus je hebt de verkeerde voor je', wierp ik de bontgeverfde vogel als waarschuwings-sigitaal toe, dat ook ik de oerinstincten tot overleven in mij draag. 'Hoe heet je dan?' klonk het al wat bedeesder. 'Ja, dat ga ik jou als romanfiguur toch niet aan je neus hangen.'

De jongen trok een pakje Marltorro uit zijn zak en bood mij er eentje aan. Met 'neen dank je, ik ben gestopt,' sloeg ik de offerte af. De jongeman stak zijn nicotinstok tussen zijn lippen, en bleef even nadenkend staan. 'Maar als je zegt dat ik een gefantaseerd personage ben, dan speel je er zelf toch ook een rol in? Ik bedoel, je zou gewoon kunnen roken, want je doet het dan toch niet in het echt?' bedacht de slimmerik. Ik moest eventjes zijn betoog tot mij door laten dringen om te ontdekken waar de redenering niet klopte. Het lijkt alsof tegenwoordig mijn denkvermogen sinds mijn stop-het-gepaf niet evolueert, doch aan heftige inflatie onderhevig is. Met een enorme krachtsinspanning dwong ik mijzelf terug te keren naar de feitelijkheid van het moment. Ik moest standvastig zijn. 'Dat kan jij wel zo zeggen, maar ik sta hier met jou te praten, dus dat betekent dat jij ook bestaat. Weliswaar binnen de grenzen van mijn fantasie maar wie zegt mij dat ook ik niet slechts vibreer dankzij de verbeeldingskracht van een ander? Dus als ik nu al zou roken in deze werkelijkheid, hoe denk jij dat ik dan zal handelen in andere realiteiten?' Daarvan had hij niet terug en loste in rook op.

Bromsnor

Flitsen van blauwe zwaailampen verstoorden om vijf uur in de ochtend mijn nachtelijke droomavonturen. Ze zullen wel weer een weedplantage in de buurt ontdekt hebben, dacht ik. Ik stapte uit mijn wolkenkrabber en controleerde of de 240 Volt spanning op het hekwerk dat ik recent om mijn pand heb laten optrekken teneinde die zeurderige Tabak, Nico & Tine evenals andere onverlaten buiten de deur te houden nog in tact was. De gelaarsde kat van enkele deuren verderop hing er gefrituurd in, dus het zat wel snor. Onvrijwillig teruggesleept naar mijn rookloze dagwereld, daalde ik de trap af om in de keuken een kop koffie te zetten, toen er hard op mijn voordeur gebonsd werd. In deze tijd van geile priesters, roofmoorden, inflatie en corrupte politici kun je niet meer spontaan voldoen aan de wetten der gastvrijheid van mijn jeugd. Dus gluurde ik eerst door het kijkgaatje welke nachtbraker asiel zocht. Het was de wijkagent, geflankeerd door een uit zijn hoofd bloedende Sjors. Of ze 'even binnen mochten komen om te praten'. Dat draait meestal uit op een arrestatie of verplichte vrijwillige hulpverlening. Zoals eenieder echter weet kun je de politie beter te vriend houden, dus vervulde ik mijn burgerplicht en speelde de rol van de behulpzame ingezetene: 'Kom erin'. Het bloed van het jeugdige slachtoffer droop op mijn hoogpolig wit tapijt, en daarom heb ik met mijn nietapparaat het gat gedicht. De flinkerd klaagde daarbij over wat pijntjes, doch daar moet je geen acht op slaan. Ze hebben de oorlog niet meegemaakt, deze slappe nachwuchs en weten niet meer wat lijden is. Het wordt tijd dat er weer eens een Jezus van het kruis komt en hen laat delen in zijn ervaringen. Dan piepen ze wel anders. Niet uit het echte goede hout gesneden deed de maatschappelijk werker van de politie uit de zakdoeken hoe Sjors nu al ruim twee maanden opgesloten zat in het donkere hol hier achter. Nu was het tot een uitbarsting gekomen. Het joch had de weduwe die avond al tien keer zijn pleziervet gegeven, maar ze wilde méér.

Uitgeput had haar echtgenoot geweigerd, waarop ze hem met een honkbalknuppel te lijf was gegaan, onder het slaken van kreten als: 'Die patatgeneratie bakt er weinig van', 'deze jeugd heeft geen ballen meer', en 'waar zijn de echte kerels gebleven?' Hallo! Wat dacht je van het kerkhof?

Het knaapje, inmiddels ook bekend met het klappen van de maatschappelijke zweep, had 112 gebeld. 'Duidelijk een geval van huiselijk geweld', bromde de snor, maar helaas...geld en gebrek aan vrouwkracht maakte dat er niet direct een oplossing voorhanden lag. 'Het antwoord woont anders hiernaast', gaf ik als suggestie, aanvoelend welke kant het uitging. Ik had zelf al genoeg problemen. Dagelijks een guerrillaoorlog te moeten voeren met Tabak van Samsom en het scrupuleuze echtpaar is al slopend genoeg. 'Ik ga niet terug naar mijn ouders. Die slepen mij gelijk terug naar die ouwe tang', snikte de jeugdige snoodaard. Het respect voor het huwelijk is niet meer wat het geweest is, maar dat heb je tegenwoordig met die onverantwoordelijke tieners. Eenmaal getrouwd deinzen ze terug voor hun plichten en verdoven zij zich liever in de disco. Vaak werken dit soort lieden daar stelselmatig de hele clientèle af. Wanneer betrokkene op zijn gedrag aangesproken wordt omdat hij toch getrouwd is, krijg je de bekende smoes dat 'ie zo dronken als een lor was, en dat die griet voordat ie het wist zijn snikkel al in haar mond had genomen.' Je zou zeggen, laat zo'n knaap nooit meer het huis verlaten zonder zijn kuisheidsgordel. Draai tevens de duimschroeven helemaal aan, zodat hij de eerste zes maanden zijn vingers niet meer bij dames naar binnen kan steken. Ik wilde de aspirant dakloze toevoegen dat ik de vorige keer toch gezegd had dat er op het Centraal Station aardige meneren zijn, maar ik slikte dit gelukkig nog net op tijd in. Voor je het weet gaan er allerlei praatjes door de buurt dat er hier een aso woont. Het verzoek waarvoor ik vreesde ontsnapte aan de lippen van de wetsdienaar. 'Zou het niet mogelijk zijn dat u hem enige tijd opvangt?' Ik moest denken aan de oproep die ik laatst bij mijn bezoek aan de supermarkt gelezen had. 'Jonge strijders voor de Heilige Oorlog gevraagd.'

We bieden u een volledig verzorgd trainingskamp in zonnig Afghanistan. Alle reis- en verblijfkosten worden betaald. Bij goed gevolg verstreken wij een internationaal erkend diploma. U krijgt tevens gratis een Koran en gebedskleed. Voor elke deelnemer reserveren wij in het Paradijs veertig seksuele beginners. Ook mogelijkheid tot de keuze van homoseksuele maagden. Uw sollicitatiebrief kunt u richten aan Dhr. Osama Bin Laden, p/a Postbus 11, Kabul.'

Bromsnor vond dit echter geen optie. Daarom loog ik dat ondergetekende pedofiele neigingen vertoont en dat ik jaren geleden bij de priesteropleiding eruit geschopt was omdat ik teveel kinderen tot mij had laten komen. Hij geloofde er niks van. U snapt het waarschijnlijk al. Ik zit opgescheept met deze zwaar minderjarige. Hebt u soms adoptieplannen? A.s. zaterdag houd ik open huis, zodat u hem kunt bekijken en eventueel direct meenemen indien hij bevalt. Hij plast niet meer in bed. Het is by the way een stevig gebouwd exemplaar, zodat er mogelijkheden zijn hem als dagloner in bijvoorbeeld de tuinbouw te verhuren. Maar gezien zijn ervaring is de optie tot schandknaapje voor oudere dames en heren ook mogelijk. U ziet, kansen genoeg in deze postkapitalistische wereld. Ik vraag slechts een bijdrage van 50 euro als tegemoetkoming in de kosten van zijn hondenvoer dat ik heb moeten aanschaffen. Er mag in mijn huis niet gerookt worden!

Mededeling

De PafNet Entertainment Group nodigt jonge programmamakers uit te solliciteren naar de functie van 'Vertier Manager'. Wij verwachten dat hij/zij o.a. meedenkt over een creatieve invulling van de Nationale Afransel Dag en de uitvoering ervan ter hand neemt. Salarisindicatie: 2000-3500 euro p/mnd. bruto, exclusief rooktoeslag. Wij hechten eraan een evenredige afspiegeling te vormen van onze samenleving. Vandaar dat wij de voorkeur geven aan ex-verslaafden, pedofielen, loverboys, tienerhoertjes, draaideurcriminelen evenals dak- en thuislozen. Voor informatie kunt u zich wenden tot de heer Drs. W. Bos. Dagelijks niet te bereiken tussen 08:30-17.00 uur; buiten genoemde kantooruren trouwens ook niet. De heer Tabak alsmede het echtpaar Nico & Tine wordt gevraagd gelieve niet te solliciteren.

Wraak

Tandenklapperend en bevend van de kou stonden gisterenavond volkomen onverwacht Nico & Tine voor mijn deur. Ze waren volgens eigen zeggen de afgelopen weken van hot naar her getrokken, maar niemand had hen willen helpen. 'Vind je het gek met die stank die jullie verspreiden?' zei ik. 'Ik heb jullie toch niet voor niets buiten de deur gezet!' Het stel beter in ogenschouw nemend merkte ik hun verlopen slabbelunderig voorkomen op. Had ik ze niet in betere tijden gekend, dan had ik aangenomen dat het aan lager wal geraakte Jehova Getuigen betrof. Er was weinig over van hun hautaine bravoure houding; het altijd zo verzorgde bruin witte uiterlijk had zwaar onder hun huidige bestaan geleden.

De rafels hingen erbij. Deemoedig keek het echtpaar mij aan en vroeg of ze voor deze enkele nacht geen onderdak konden krijgen. Zo zie je maar wat het doet met lieden die plotseling hun veilige haven verliezen. Hebben ze eerst nog de mond vol met morele praatjes over anderen, nu het hen zelf betreft zijn ze al blij met een schamel dak, een korstje brood en bereid al hun harde woorden in te slikken.

Het zou volgens de berichten vannacht 18 graden gaan vriezen en de voorbode ervan waaide dan ook mijn gang al binnen. Ik dacht in mijn eerdere berichten blijk gegeven te hebben van mijn sociaal voelend vermogen, dus mijn hart begaf het. 'Nou, kom maar binnen, maar doe jullie schoenen uit.' Door de tranen die van blijdschap over hun bleke wangetjes biggelden liet ik mij vertederen en zoefde naar de keuken om een kopje ouderwetse chocomel voor het uitgemergelde stel te maken. Terwijl ik daarmee nog bezig was, hoorde ik opeens het recent door mij aangebrachte rookalarm af gaan. De huiskamerdeur openend kon ik constateren dat de brand al ver gevorderd was; door de rookwolken kon ik geen hand meer voor mijn ogen zien. Het is dat ik dit pand al ruim 15 jaar bewoon, zodat ik op de tast de uitgang wist te bereiken. Hoestend, proestend en met betraande ogen arriveerde ik op straat. De brandweer kwam met gillende sirenes en gierende banden de hoek om, en baande zich vanwege de gladheid een weg door het huis van mijn buren. Dit euveltje kon echter niet verhinderen dat even later de spuiten op mijn net gerenoveerde woning gericht werden. Een goede buur is beter dan een verre vriend - deze belde ik vorige week nog op, maar inderdaad, je hebt er niks aan indien de problemen hier zijn en mijnheer vertoeft in CasaBlanca - en zo werd ik door Fouad van enkele deuren verderop opgevangen. Door diens raam naar de nabluswerkzaamheden kijkend, ontwaar ik opeens die schoft van een Tabak met lucifers in zijn handen; naast hem Nico met een affiche waarop ik lees: 'WRAAK!'. Dat viswijf Tine houdt een bord omhoog waarop in kleinere letters staat: 'O.€.N.'. De aangifte is gedaan en de verzekeringspapieren ingevuld. Ook zal ik op zoek moeten naar een tijdelijk onderkomen. Voorlopig heb ik onderdak bij de ToyBoy, al moet ik daar de weeddampen wel voor lief nemen. Het leven is hard! 'Bikkelhard', roept Rachid hier. Hebt u nog een plaatsje voor me vrij? A.u.b. belt u mij dan op nummer +55.967.1679. Ik rook niet (meer). Dit bericht wordt mede mogelijk gemaakt door Marltorro B.V. alsmede de firma Zweepslag in Zwijndrecht

Opsporingsbericht

Op dinsdag 4 maart verliet de veertienjarige Sjors van der Stee rond negen uur 's ochtends opvangcentrum 'De Goot'. Volgens ooggetuigen ging betrokkene 'even een pakje Marltorro halen'. Sindsdien ontbreekt elk spoor. Voor een ongeluk of ontvoering wordt gevreesd. Hebt u relevante informatie, belt u dan met wijkagent Bromsnor van het Bureau Noord, of anoniem met 'Misdadigers Bekennen' onder tel. 099-9999 (20 euro per minuut). De ouders hebben een beloning van 10 euro uitgelooft voor eenieder die inlichting kan verschaffen over de huidige verblijfplaats van Sjors Stee. Tot zover dit gezwam.

Mededelingen

Kort nadat de werving voor de functie van 'Vertier Manager' op dit net verscheen, werden wij, de PafNet Entertainment Group, door Ddos-aanvallen onbereikbaar, doordat onze servers plat gingen. Waarvoor onze welgemeende excuses.

Wij hebben de nationale inlichtingdienst verzocht de bron op te sporen. Voorlopige resultaten wijzen in de richting van de heer Tabak, fanatiek bestuurslid van het O.€..N. Harde bewijzen ontbreken echter nog ten enen male. Uit betrouwbare bron bereikt ons het bericht dat genoemde stichting al enige tijd in de gaten wordt gehouden gezien hun fundamentalistische en agressieve benadering van ex-rookverslaafden. Enkele woonhuizen zouden door vertegenwoordigers van dit duistere gezelschap in brand zijn gestoken. Dit bericht kon echter niet geverifieerd worden.

Waarschuwing van Rachid

Carlos heeft geen tijd. De flierefluiter is druk met zijn half verbrand interieur. Alleen? Neen, hij heeft Aisha, Alice, Annelies, Bahija, Corry, Emma, Froukje, Gabie, Kathy, Joke, Kirsten, Marian, Naima, Nicole, Pauline, Renee en een zekere Carla voor zijn karretje gespannen. Hij moet ook op zoek naar een logeeraadres, want ik ben hem helemaal zat. Ja, ik weet. Doet zich voor als sociaal bewogen en gemakkelijk in de omgang maar mijn broertje Murad en ik kennen hem echter al geruime tijd en wij hebben een heel andere inkijk op dit sujet. Hoe hij aan jullie site is gekomen weet ik niet, maar ik waarschuw dat Carlos alles aan elkaar liegt. Schrijft meneer dat ie gestopt is met roken...? Ik zou er geen woord van geloven. Ik dacht hem laatst in café D'heb met Hakim nog dampend gezien te hebben. En nog wat. Tot mijn stomme verbijstering heb ik vanochtend op zijn laptop informatie aangetroffen, waaruit blijkt dat hij vrouw en kinderen in CasaBlanca heeft. Murad en ik hebben altijd gedacht dat mijnheer vrijgezel was. En wat doet deze sinjeur voor de kost? Hij beweert dat hij aan de universiteit doceert en veel thuis werkt, maar ik heb zo mijn twijfels. Carlos schijnt in elk geval genoeg poen te hebben, want om de haverklap is het richting Marokko. Ik heb hem al eens gezegd dat dit toch niet strookt met zijn geleuter over het 'sparen van het milieu'. Maar dan schijnt deze bleekscheet opeens een permanente oorontsteking te hebben. Toen wij hem pas hadden leren kennen, heeft Murad eens gevraagd wat voor werk hij nu eigenlijk deed, en kreeg als antwoord: 'Huurmoordenaar'. Dat kan toch niet waar zijn? Welke gek zou zoiets publiekelijk bekennen? Aan de andere kant, Carlos is zeer bedreven in vechtsporten en soms heeft hij die ijskoude kille look waar je bang van wordt.

Zonder met zijn ogen te knipperen (hij zegt dat hij dit tijdens zijn studie geleerd heeft) zou hij je in een fractie van 1 tel naar Allah kunnen helpen. Tenminste, indien je moslim bent, en anders zoeken jullie ongelovigen zelf maar uit waar je dan terecht komt. Het imago van 'ladykiller' behoeft enige bijstelling.

Ik kan je vertellen dat mijnheer namelijk van twee walletjes eet. Murad heeft hij enkele jaren terug van het Centraal Station geplukt. Na elk bezoekje kreeg die jongen 100 piek (later 50 euro) evenals een pakje Casa Sport. Je snapt dat hiervoor geen atay de Nana (muntthee) gezet hoefde te worden.... Kortom, die Carlos is gewoon een hypocriet. Ik begrijp niet dat u de moeite doet zijn verzinsels te lezen. Maar goed, jullie sukkel zijn gestopt met roken, en hebben tijd teveel. Mijn zus Fadma zegt: 'Ze kunnen beter wel aan de drugs gaan. Grote kans dat zo het verpleeghuis later ontlopen kan worden. Fadma werkt namelijk in 'Huize Bladderaf', en volgens haar is het beter je door een varken te laten opvreten dan daar te moeten verblijven. Ik hou op met dit geschrijf, want ik heb mijn handen nog nodig voor het draaien van mijn jointjes. Nog even terzijde: De Rat is te oud te zijn geworden voor zijn loverhandel, dus indien u nog werk voor hem weet. Mijnheer wil alles aanpakken, als het maar goed betaalt en hij niet voor 11:00 uur zijn nest hoeft uit te komen. P.S. Laat Carlos a.u.b. niet weten dat ik zijn laptop gebruikt heb.

E-mail

@Anoniem. Tijdens mijn vakantie in Mesokko heb ik op de Dar El Khel's slavenmarkt die verdwenen Hollander gespot. Ik heb het joch nog geprobeerd vrij te kopen, maar iemand was mij voor. Deze kerel wilde zijn adres niet geven, en vertrok met hem in een invalidekar, waarop stond: 'Mesokko! Not a Gay Paradise!' Zou jij die Bromsnor van wijkbureau Noord willen waarschuwen?

@Rachid. Dr. A. Kant-Tel. +555.6222-37. Er worden toch jonge programmamakers voor de Nationale Afransel Dag gevraagd? Is dit niks voor Murad? Het salaris lijkt mij wel te doen. Rachid, mag ik vragen of jij nog beschikbaar ben als Toyboy?

@Mr. Moskouweeds: Amice, kerel! Hoe gaat het? Onder ons en in alle vertrouwen: de nationale coördinator terrorismebestrijding is in het geheim een gerechtelijk vooronderzoek tegen je gestart. Een of ander lid van PafNet schijnt geblogd te hebben over zijn vermoeden dat jij de beruchte Carlos zou zijn, waarop de Duitse justitie jacht maakt. Ik adviseer je dringend met mij contact op te nemen. Hoe staat het overigens met je poging om met roken te stoppen?

Huize 'De Goot'

Ik heb het ongeautoriseerde bericht van Rachid gelezen. Daarvan is niet alleen mijn broek afgezakt, maar zijn ook de vullingen uit m'n tanden gevallen; wat een smerige leugens en insinuaties! Praten helpt in sommige situaties soms niet meer om gedeukte imago's op te poetsen. Daarom heb ik mijn bezittingen bij elkaar geraapt en exit dat drugshol! Iets waarvan ik subiet spijt gekregen heb, nadat ik bemerkte dat deze keer de meteorologische dienst het bij het rechte eind had; het begon zowaar te vriezen dat het kraakte. Ik had zin Tabak van Samsom te bellen om te vragen of hij mij niet enkele dagen kon onderbrengen. Waarschijnlijk hadden de dampen bij de weedplantage mijn beoordelingsvermogen aangetast maar gelukkig kreeg ik op tijd mijn zinnen terug! Na enkele telefoontjes en het dreigen met de gerenommeerde advocaat Moskouweeds is mijn verzekeringsmaatschappij toch de aangegane verplichting tot vervangende woonruimte nagekomen. Op hun kosten mocht ik enkele dagen onderduiken bij Huize 'De Goot', een instelling voor dak- en thuislozen. Het past niet echt bij mijn levensstijl, maar soms heb je het in het leven niet voor het kiezen. Ik zeg u openhartig, dat is met de huidige kennis van zaken. En zou ik die wetenschap van nu enige tijd terug bezeten hebben, dan was het nooit tot een liaison met die Tabak van Samsom gekomen, dan wel had ik een beveiligingsdienst ingeschakeld om die uitzuigende lover en het beruchte echtpaar verre te houden van mijn have en goed. Dat zijn echter de 'indien' en 'als' woorden en het 'wat nu' bleek opportuner en daarom voegde dit personage zich klappertandend van de kou 's avonds bij de haveloze bende die stond te wachten voor het toegangshek van het opvanghuis. Het is maar goed dat ik het Arabische, Turks, Frans, Duits, Engels, Pools, Kroatische, Russisch en Bulgaars machtig ben, want dat blijkt daar de voertaal te zijn. De receptionist sprak tot mijn verbazing echter Nederlands, zodat de inschrijfformaliteit vlot verliep. Overall hing: 'Roken Verboden' terwijl ik toch een penetrante rooklucht bespeurde.

Navraag leerde mij dat Nico & Tine hier enkele dagen onderdak hadden gevonden. Toen hun aanwezigheid echter vanwege de stank niet meer te harden was, is hen de wacht aangezegd; kortom, ze hadden het onderkomen moeten verlaten. Tine schijnt nog geschreeuwd te hebben dat ze de bekende strafpleiter Spring zouden inschakelen omdat 'ze gediscrimineerd werden', doch enkele potige bewoners hebben dit bourgeois repliek beantwoord met de dupliek van de straat en de brandspuit er op gezet. Dat bleek afdoende om hen stoom te doen afblazen. Het was direct duidelijk aan welke spelregels ik mij hier te houden had! Binnen het pand van 'De Goot' zat tevens een Western Onion kantoor, zodat aanbieders binnen luttele seconden via het digitale riool hun uitgespaarde geld rechtstreeks konden overboeken naar familieleden in het thuisland. Daarvan heb ik beelden gezien. Onder de bezielende leiding van Johnny Walker e.a. werden de overgeboekte bedragen voor een groot deel bij plaatselijke pubs in westerse valuta teruggewit. Op mijn vraag of de bewoners van dit tehuis dit erg vonden, antwoordden ze unaniem: 'Weisze jij, bruskowitchi navenante niks. Libero verzettata hunna. Hanneya Luilekkerland!*

Erg tolerant volk in Huize De Goot, dat heeft u wel door. Omdat ik momenteel krap bij kas zit doordat mijn bankpas tijdens de terroristische aanslag door Nico & Tine verloren is gegaan, sms'te ik Aisha, Alice, Annelies, Bahija, Corry, Emma, Froukje, Gabie, Kathy, Joke, Kirsten, Marian, Naima, Nicole, Pauline, Renee en Carla of ze mij op dit adres geen 300 euro konden overmaken. Klaarblijkelijk zijn ze toch niet net zo sociaal bewogen als ik, want tot op heden heb ik niets ontvangen. Toen ik ze nog een keer wilde benaderen bleek mijn mobieltje spoorloos te zijn, dus dat wordt weer schrijven naar het televisieprogramma 'Opsporing Verzocht'.

* Weet je, die arme drommels hebben bijna niks. Laat ze dan ook eens een verzetje hebben. Wij zitten hier toch in Luilekkerland! Beëdigde vertaling door Dr. Karl Blaskowitch - stamgast van Huize De Goot

Mijn kamergenoot bleek een zuipschuit. Dat rook ik direct toen ik de deur open gooide van de zaal waar het stapelbed van mijn tijdelijke slaappleaats zich bevond. Hoewel het naar binnen kieperen van alcohol binnen deze vrijwillige gevangenis geen gangbaar beleid is, bleek deze dronkelap hiermede niet bekend te zijn, want de vloer was bezaaid met platgetreden bierdoppen. Het was ook mogelijk dat ik hier te maken had met een notoire onruststoker. Onverwijd heb ik een verzoek tot een ander kamernummer ingediend, maar er bleek geen alternatief voorhanden. 'Gaat u nu maar rustig slapen, aan die lucht went u wel, en onze oud directeur heeft geen kwade dronk', probeerde de nachtwaker mij te sussen. 'Directeur?' mompelde ik verbijsterd. Nadere informatie leerde mij dat betrokkene een workaholic van het zuiverste water geweest was, waardoor vrouw en kinderen onvoldoende aandacht gekregen hadden. Op zekere dag bleek zijn achterban verdwenen, en leerde een kattebelletje hem dat de melkboer een betere vader was, dus daar waren ze ingetrokken. De veelwerker had zijn verdriet bij de slijterij geledigd en was aan lagere wal geraakt. Later las ik in het 'Nieuws van de Straat' dat eenieder van ons dakloos kan geraken. Een beetje echtscheiding, een huisje dat gedwongen verkocht moet worden, het levensverdriet dus al te zeer verdrinkend, stoppen met roken, en ziedaar... Uw post met al haar aanmaningen en dwangbevelen is al doorgestuurd naar Huize 'De Goot'. Van arren moede heb ik mij toch maar op de eerste verdieping van het van luizen vergeven toebedeelde bed ter ruste gelegd. Je kunt per slot van rekening in deze tijden van bancaire crisis niet al te kieskeurig zijn. De zwakste schouders moeten nu eenmaal de zwaarste lasten dragen, zo zucht de aloude wet op de kanspelen. Ik zie eerst nu dat er een pakje Brandaris op het nachtkastje van die zuipschuit ligt. Zou ik niet.? 's Nachts werd ik omringd door de illustere heer Tabak van Samsom, evenals het echtpaar Nico & Tine. Ze gilden gezamenlijk: 'Neen, niet hier! Brand dáár eens! Het kwam mij voor dat ik als ongelovige voor eeuwig scheen te moeten wegrotten in de Nicotine Hel.

Vanochtend de spekgladde trap van Huize De Goot afglijdend besloot ik een afspraak bij mijn tandarts te maken teneinde de vlot gevlogen vullingen te laten vastzetten. Daarna zou ik vastberaden aan eenieder mijn tanden laten zien. Het was mij eerst nu op mijn oude dag duidelijk geworden dat het leven draait om de fluit en de duit en dat ik mijn oude hippie-idealen bij het grof vuil kon zetten. Ik was in elk geval niet meer van plan alles gratis weg te geven. 'A hustle here and a hustle there' zingt Lou de Palingboer. Ik heb mijn deuntje geleerd. Voortaan zou ook ik aan de wilde zijde van het leven vertoeven.

Banden des Bloeds

Onderweg naar eetgelegenheden 'Morgenstond' kreeg ik onverwacht een geniepige aanval van Nico & Tine te verwerken, maar deze heb ik resoluut kunnen afslaan. Ter genoegdoening en uit praktische overweging heb ik hun mobieltje in mijn zak gestoken. Niet echt volgens de normen der bourgeoisie, maar sinds korte tijd beheersen de Wetten van de Straat mijn wereldbeeld, en ik ben een snelle leerling. Zittend achter een café au lait en een croissantje kwam ik tot het besef dat ik geen cash op zak had om het ontbijt te betalen. Waar was er een vluchtroute? Het zou met de gladheid nog niet eenvoudig zijn om weg te komen. Wanneer je de veilige haven verlaten hebt, duikel je van het ene probleem in het ander. Ik overwoog in een wak in de gracht te duiken, onder het ijs door te zwemmen, teneinde pas verderop weer boven te komen. Dit beschouwde ik echter als een allerlaatste optie

Ineens kreeg ik het geniale idee mijn familie in de thuiszorgketen te betrekken. Komend uit een gezin van 6 kinderen, was er keus genoeg. We zien elkaar 1 per jaar, en dat was altijd voldoende geweest om te herinneren waarom deze frequentie zo vastgesteld was. Mijn oudste zus José deed narrig door de telefoon. In plaats van begrip te tonen voor mijn situatie kreeg ik het verwijt dat ik mij tegenover haar dochter als een schooier gedragen had door een paar nieuwe stappers te weigeren. Ik wilde rustig mijn standpunt verduidelijken, maar hoorde slechts: 'Je bekijkt het maar', waarna de verbinding verbroken werd. Ik begon te begrijpen waarom haar echtgenoot al twee weken na het afsluiten van het huwelijk op de hoek 'eventjes' een pakje sigaretten was gaan halen. Klaarblijkelijk staat hij daar nog steeds op wisselgeld te wachten.

Mijn oudere broer Albert deed heel wat vriendelijker en informeerde in extenso naar mijn bevindingen. Hij had een datum geprikt waarop ook hij met roken wilde stoppen, dus ervaringen uit de eerste hand waren hem uiterst welkom.

Dat sloeg niet op mijn vraag of ik niet enkele dagen bij hem kon intrekken. Hij wilde mij niet 'in verleiding brengen' omdat ik al met paffen gestopt was. Daarom leek het hem beter dat ik mij tot mijn jongere broer Theo wendde. Op mijn verzoek om dan in ieder geval via het Western Onion kantoor 300 euro over te boeken, werd negatief gereageerd, want 'hij had net de vooruitbetaling van zijn nieuwe flatscreen met ingebouwd navigatiesysteem verricht' en 'het kwam hem daarom eventjes niet uit.' Het leek hem het beste dat ik mij tot de sociale dienst zou wenden. 'Ik heb geen inkomens- maar een liquiditeitsprobleem', huilde ik bijna. Daarop volgde het verwijt dat ik vroeger op de basisschool eens geweigerd had hem een dubbeltje te lenen voor de aanschaf van een ijsje. Ik kan mij er niets van herinneren. Ik had wel vaker gehoord dat kerels in feite grote kinderen zijn, maar nu had ik het bewijs in mijn lege handen. Ik wilde een diepgravende discussie over dit punt opzetten. Daar bleek hij echter niet van gediend. Hij zou mijn telefoonnummer laten blokkeren. Ik hoefde er ook niet op te rekenen dat ik via een chatprogramma met hem contact zou kunnen leggen want mijnheer trok zijn firewalls tot op het hoogste niveau op. Je moet het dus van je familie hebben. Mijn jongere broer Theo bleek niet thuis en bij mijn zus Wilma waren voor de zoveelste keer alle stoppen doorgeslagen, zodat die ook al geen licht in mijn duisternis kon brengen. Het lijstje begon aardig uit te dunnen. De laatste strohalm tot wie ik mij wendde was mijn jongste zus Corrie, tevens de verstandigste van het hele stel. Dat bleek ook wel uit haar antwoord: 'Ik sta op het punt naar Australië te emigreren. Het weer en het politieke klimaat ben ik hier helemaal zat.' Ter afscheid kreeg ik een veeg uit de hellepan, omdat ik in het recente verleden had meegewerkt aan het opzetten van allerlei pap- en nathoud activiteiten voor de minder bedeelden onzer samenleving, terwijl ik haar nooit had geholpen bij het kantklossen. Op kritieke tijden komen altijd onverwerkte emoties boven drijven. Luttele jaren geleden werd ik nog uitgeroepen tot lievelingsbroer en sociaal werker van het jaar, nu zat ik in de beklagdenbank.

Ze wenste mij het beste en zou nog wel eens een kangoeroe opsturen. 'Nee, dank je, ze kwam er zelf wel uit.'

Nu volkomen ontnuchterd keek ik door het raam van 'Morgenstond' neer op de bevroren Oude Gracht en ik begon medelijden met mij zelf te krijgen: 'Mijn Heer, mijn Heer, waarom heeft U mij verlaten?' Klaarblijkelijk was mijn Geest enigszins bevangen geraakt door de ijzige winterlucht. Er kwam geen antwoord. Sommigen concluderen hieruit dat: a) er geen God bestaat, dan wel b) de communicatielijnen verstoord zijn. Een paar omstanders, waarin ik vaag een paar bezoekers van Huize 'De Goot' herkende, maande mij 'mijn bek te houden'. Een dergelijk taalgebruik is de mijne niet, dus u ziet hoe klassenverschillen schrijnend aan het licht komen. Overigens bespeurde ik in de klauwen één hunner mijn iPhone, maar gezien de licht ontvlambare sfeer - eenieder pafte er lustig op los - leek het mij beter de lont niet in het kruitvat bij die ongelovigen te werpen. Ik zag geen andere uitweg en wierp mij in de gracht....

Aangifte

'Verblijfplaats', zuchtte wijkagent Bromsnor, terwijl hij de Marltorro's weigerde die Nico & Tine hem voorhield, en hij wees op het bord 'Roken Verboden'. 'Zwervend', zei het echtpaar. En dan nog merknaam en serienummer van uw gestolen mobiel graag.' Terwijl Nico de data doorgaf, zat Tine te snikken. Tja, nu hun bestaan niet meer over gerolde baantjes loopt, komen ze er snel achter dat het leven hard is. 'Bikkelhard,' zou Jamal zeggen. De politiecomputer gaf in code aan dat het paar verdacht werd van brandstichting. Brom drukte op de alarmbel. Even later stiefelde twee agenten binnen, doch de bekende veelplegers in het vizier krijgend maakten deze kokhalzend snel hals om keer. Onze wetsdienaar, intussen ook al misselijk van de stank, heeft het echtpaar van arren moede snel de deur gewezen. Sommige criminelen ontspringen altijd de dans!

De Acupuncturist

Derden waren met roken gestopt, maar verplaatsten hun invoerkanalen naar nicotinezuigtabletten of pleisters. Sommige diehards lurkten aan een elektronische sigaret, rechtstreeks verbonden met PafNet's database. Dat zou ze later nog opbreken bij de aanvraag van een nieuwe ziektekostenverzekering, had ik bedacht. Ik vermoedde namelijk dat in de naaste toekomst Big Brother zou uitrekenen welke de aangerichte schade binnen het lijf wegens jarenlang puffen zou zijn. Deze uitkomst zou later ongetwijfeld vertaald worden in hogere premies. Daarom liet ik mij slechts vergezellen door een cold turkey. Niettemin, wat extra bijstand was mij ook welkom. De Banden des Bloeds waren van zoutzuur gebleken en mijn rokerige vriendinnen wilden bij nader inzien geen contact met een niet-roker. Hen kon ik dus als exen beschouwen. Lieden, die jarenlang hun financieringsbehoeften gedolven hadden onder het slaken van kreten als 'mijn beste vriend!' 'een broer ben je voor me!' 'je kunt altijd op mij rekenen!' kenden mij opeens niet meer nadat ik de geldkraan had dichtgedraaid. Het leven is hard. 'Bikkelhard', roept Rachid. De receptioniste had door de telefoon verklaard dat acupunctuur 'een ondersteunend gebeuren' betrof. Mijn ziektekostenverzekering zou de behandeling bij praktijk Cheng volledig vergoeden, zodat dit ook behulpzaam was bij het omarmen van het adagium: 'Baat het niet, het schaadt ook niet'. De wachtkamer pulde uit. 'Zachte heelmeesters maken stinkende wonden', las ik op de muur. Een heel contingent aan levensverbeteraars wachtte op de naaldjes die in deze barre tijden lucht zouden verschaffen. Een paar opiumverslaafden druk bezig met schuiven; de dubbele versie van Billy Turf zijn kingsize pizza naar binnen schransend; een seksverslaafde rukte onophoudelijk aan zijn bewegingsapparaat. Mij was direct duidelijk dat voor het anorexia kadaver in de hoek de verbindingslijn met het leven al te dun geworden was om nog door wat naaldjes gered te worden. Dat vond de werkster ook.

Binnenkomend wierp zij een professionele blik op het gezelschap, stortte zich rechtstreeks op de magere voddenbaal, en wierp dit rochelend overblijfsel door het raam in de beneden staande kliko. Overigens wel de groene, zodat het uiteindelijk op de compoststapel terecht zou komen. Niet dat er veel aan dit product te recycelen viel. Het duurde mij veel te lang voordat ik op de operatietafel in mijnheer Cheng's behandelkamer mocht klimmen. De dokter is er eentje die van wanten wist. Hij maakte weinig woorden vuil. Dat was maar goed ook, want de Chinese taal ben ik niet machtig en hij het Nederlands niet zo. Ik weet niet waar hij zijn naaldjes overal instak, maar feit was wel dat ik er heel rustig van werd. Het laatste wat ik mij weet te herinneren is dat ik door een tunnel van wit licht bewoog. Aan de andere kant ervan werd ik opgewacht door mijn vroegere klasgenoot Marius. Gezamenlijk hadden wij een volkstuintje in beheer gehad. Elke woensdag wroetten onze tentakels in de grond, maar erg groene vingers hadden wij toch niet. Behalve een paar radijsje kwam er niks boven water drijven. Bij anderen echter staken de mooiste kroppen sla, spinazie, wortels en andijvie door de aarde heen. Teneinde onze eer bij het thuisfront te redden plukten wij daar gretig van. In de buurt bevond zich ook een kas waarin aardbeien gekweekt werden. Die jatten wij ongegeneerd. Met een stalen gezicht beweerde ik thuis dat het wilde aardbeien betrof die uit het schooltuintje kwamen. 'Wat zien ze er prachtig uit', murmelt mijn moesje. Wat doet mijn draagmoeder hier? Wat ik soms overleden? Bestond er toch leven na de Dood? Wiens krijt had mij gemerkt en in welk voorportaal zweefde momenteel mijn astraal lichaam? Wat deed ik op de intensive care van het AMC? Door mevrouw Cheng wakker geschud zijnde, wist ik eventjes niet waar ik in tijd en ruimte verbleef. Dat delirium trok echter snel weg. Ik had waanzinnig trek in een shaggie! Besmuikt verhaalt madame dat haar huspand geroepen zou hebben: 'Die rioler deze men'ere zó verstop, verkalk, nie redde met min mieserige naaldjes. Ikke gaan 'Bouwmarkt'.' Ik geloofde er geen letter van!

Het was reeds schemerig, toen ik het pand verliet en Mr. Cheng aan zag komen rijden. Het aanhangwagentje volgestapeld met buizen van allerlei diktes... Taalbarrières kunnen je vertrouwen in de medemens aan gruzelementen helpen. Dat had mijn bezoekje dan ook bereikt. Met enigszins bibberende knietjes meldde ik mij een week later voor de vervolgbehandeling. Alras bleek dat Dr. Cheng slechts tegen zijn vrouw gezegd had, dat 'hij de volgende keer dikkere naalden zou moeten gebruiken omdat mijn zenuwbanen dichters zaten dan gedacht.' Daarna had hij aangekondigd 'dat hij naar de bouwmarkt ging om steiger materiaal op te halen', doch dat had niets met mij te maken. Mevrouw Cheng boog berouwvol bij deze uitleg haar hoofd. Het viel mij op dat ze in tegenstelling tot de vorige keer nu opeens een hoofddoek droeg. Deed ze dit uit eigen wil, of werd ze soms door haar man onder druk gezet? Betrof het hier een ordinaire wraakactie van een macho die zich in zijn hemd gezet voelde? We zullen om een parlementair onderzoek vragen.

De naaldendokter kondigde aan dat hij precies hetzelfde zou doen als de vorige keer, en hij verzekerde mij dat na deze behandeling elke neiging tot roken verdwenen zou zijn. Ik was benieuwd. Opnieuw beklauter ik Het Hemelbed en korte tijd later golft een loom gevoel door mijn lichaam:

'Ik dobber in een reddingssloep van de Titanic. Naast mij zwemmen haaienvinnen. Ik vraag mij af of ik er geen soep van kan koken, want mijn eetlust is enorm. Een stem roept shaggies te roken, dan gaat dat hongergevoel wel weg, maar al mijn sigaretten zijn nat. Een reclamevliegtuigje fladdert boven mijn hoofd met de tekst: 'Tabak van Samsom, Your best friend.' Klaarblijkelijk ben ik gered, want nu bevind ik mij op een open plek in het oerwoud. Mijn buurjongen Sjors, slechts gekleed in een miniem tijgerbroekje, wordt nagejaagd door een van zweep voorziene hyena, gesnoerd in een zwart korset van Chanel. Vuurballen vallen uit de lucht, maar dat blijken Marltorro sigaretten te zijn. Ze zetten alles in vuur en vlam. Ik moet vluchten, en reik Sjors mijn hand, doch de hyena heeft haar klauwen stevig in diens achterwerk gepland.

Iemand van het instituut met de onhartelijke leraren loopt fondsen te werven, maar is duidelijk op de verkeerde plaats en tijd. Een leeuw brult tegen zijn vrouw dat zij deze 'aanbieding van de week' mag verschalken, maar overgeschakeld zijnde op mager vlees bedankt zij voor de eer. Het echtpaar Nico & Tine ligt aan handen en voeten gebonden over een boomstronk; door een stelletje biseksuele kannibalen de ganse nacht suf geneukt druipt het liefdesvet aan alle kanten eruit. Ik heb medelijden, maar wat kan ik eraan doen? Het is in deze jungle eten of gegeten worden. Een kangoeroe rukt een pakje Casa Sport en een MP3-speler uit zijn buidel, maar komt niet ver.

Voordat hij zich een weg naar zijn huis heeft kunnen banen, is hij door een stelletje apen van zijn luisterbox beroofd en hebben zijn zogenaamde vrienden al zijn sigaretten gebietst. Zijn bakermat zal hij nooit meer terugzien, want hij suddert al op iemand's barbecueplaat. Een grote bontgekleurde vogel valt uit de lucht en grijpt met zijn klauwen mij bij het nekvel. Omhoog word ik gezogen om even later te belanden op het waterbed van een oosterse harem. Uitdagend wapperen naakte dames met hun boezems. 'Marltorro' staat erop getatoeëerd. Zenmeesters, vermomd als Dark Vader's stormen met hun lange geëlektrificeerde stijve latten op mij af, omdat ik tijdens het vozen mijn rug niet rechthoud. Eén hunner slaat mij ermede in het gezicht: Skywalker wake up!' Het is Mr.Cheng die mij met lichte tikjes tegen het gelaat terugvoert in de banaliteit van opstaan, wassen, aankleden, eten, tandenpoetsen en op weg naar het werk. De behandeling was volgens de expert volkomen geslaagd. Dat gevoel had ik ook toen ik zijn praktijk verliet, maar klaarblijkelijk kon ik het gemoed niet consolideren, want nog geen vijf minuten later stapte ik bij de sigarenboer naar binnen...

Inspraak

Het valt niet mee dakloos te zijn met de zware last van een cold turkey op de tengere schouders. Ik besloot er wat aan te doen. Daarom zeilde ik met de in mijn nek hijgende stalker rechtstreeks het stadshuis binnen, daarbij de kloof tussen politiek en burger geheel zelfstandig dichtend. Mijn paraglider mocht ik in de gratis bewaakte fietsenstalling achterlaten. Nu snapt u waarom de gemeente met torenhoge tekorten worstelt. Ze geeft alles umsonst weg. Aangenaam verrast bleek Rachid in dit knooppunt als gemeentesecretaris de scepter te zwaaien. 'Sinds kort en maar tijdelijk', naar eigen zeggen. Hem was gedreigd met het intrekken van de uitkering indien hij niet zou meewerken aan zijn reïntegratie in de reguliere arbeidsmarktmarkt. Nederig had hij het rastahoofd gebogen. Dat is dan ook voor het eerst in zijn leven. We hebben ons conflict ook maar bijgelegd. Per slot van rekening ken ik de gabber al geruime tijd en als zijn 'tweede vader' heb je nu eenmaal verantwoordelijkheden. Rachid heeft beloofd in een persoonlijk memo u nog te informeren over het waarheidsgehalte van zijn 'waarschuwing' van enige tijd terug. Ik ben benieuwd. In het beleidscentrum zetelt in haar hoedanigheid als wethouder van sociale zaken mijn vroegere buurmeisje Kop van Trut, dochter van de ex-voorzitter van een linkse vakbond. Ik wilde inspraak, en persoonlijk vernemen wat ze zou gaan doen aan mijn huisvestingsproblematiek. Per slot van rekening was ik haar partij voor de andersdenkenden al jaren trouw. Het werd tijd voor een tegenbod. Ik had nòg een punt om onder de aandacht te brengen, te weten dat met het warrige weedhoofd er niet veel terecht zou komen van de uitvoering der genomen gemeentelijke besluiten.

Haar persoonlijke waakhond die moest toezien op de toe- en afvoer der bezoekers bleek een aftandse loopse teef en zou in de loopgraven van defensie beter tot haar recht komen. Ze blafte: 'En waarover gaat het?' Mijn weerwoord dat ik dit liever persoonlijk uiteen wilde zetten vond weinig weerklank bij het gemeentelijke mormel.

Tot enige schikking echter bereid vertelde ik een bijdrage te willen leveren aan de herverkiezing van haar werkgeefster. Dat ik namelijk beschikte over naaktfoto's uit die roerige studententijd waarin gangbanging hot was, en mijn herinnering dat één van de jongens gezucht had: 'Die trut is zo geil als een zeug aan het spit. We redden het hier niet met 6 beren. Ik ben uitgeput. Haal verse krachten!' Dat ik deze jeugdherinnering en de bijbehorende plaatjes graag wil delen met de media. Maar ik wilde persoonlijk van mevrouw de wethouder vernemen of zij zou kunnen instemmen met het gegeven dat deze data en kiekjes aan haar officiële biografie toegevoegd zouden worden.'

De Irish coffee welke mij door de ex-losbandige volksvertegenwoordigster gepresenteerd werd smaakte uitstekend. Het was weer eens wat anders dan de uilezeik die Huize 'De Goot' schenkt. Nooit gehoord hebbend van het rookverbod binnen openbare gebouwen blies de wethouder de rookwolken van het sigaartje uit andermans doos met omdraaiende bewegingen de lucht in. Ik overwoog over te stappen naar een partij die minder rookwolken optrekt, maar besloot dit nog even niet mede te delen. 'Wat kan ik voor je betekenen Carlos?' Op het erotische vlak had ze mij weinig meer te bieden. Gezien het uitdijende figuur lagen haar beste jaren op de Reeperbahn van jaren her. Een directe benadering leek mij minder passend en daarom informeerde ik eerst belangstellend naar haar ouders. De verhoudingen waren destijds enigszins verstoord geraakt nadat enkele buurjongens en ik als jeugdige aspirant topbestuurders trippend op lsd, de woonschuur van het salonsocialistisch vakbondsnest in vlammen hadden doen opgaan. Ze vertelde dat haar vader, na zijn vakbondsperiode commissaris bij een grote bank, ingemetseld was teruggevonden onder de metro bij de Gaasperplas. Het vermoeden bestaat dat hij zich verzet heeft tegen de exorbitante bonussen van zijn mafiakantoor. Er begonnen bij mij alarmbellen te rinkelen. Ik zette mijn mobieltje uit.

Haar moeder vorderde met succes èn rente het contributiegeld van alle vakbonds jaren terug en genoot nu in Thailand van haar welverdiende oude dag aan de zijde van een toyboy met de toepasselijke naam 'Smile'. Maar goed, dit is allemaal prietpraat, social talk, daar draait de wereld uiteindelijk niet van door. U eist harde actie en dat vorderde ik ook. Door ons gezamenlijk opgroeien in de sloppenwijken van Het Getto, evenals mijn fotoarchief, was er niet veel tijd nodig om tot de conclusie te komen dat het dak- en thuislozencentrum niet bij mijn status als gewaardeerd lid van de samenleving paste. Tot aan het moment dat ik mijn eigen woning weer zou kunnen betrekken, vond mijn buurmeisje het Billton Hotel een waardiger vervanger; op gemeentekosten kon ik daar gaan bivakkeren. Ik beloofde de foto's nog enige tijd in privé-portefeuille te houden. Mijn twijfels uitend over de uitvoering, tekende mevrouw de wethouder met een chagrijnig gezicht hoogstpersoonlijk haar besluit.

€-mail

@Trut. Ik trof vannacht je visitekaartje aan in de zak van een man, die op mijn hotelkamer in mijn spullen aan het snuffelen was; naar foto's wellicht? Hij was flink wat ouder geworden, maar ik herkende hem onmiddellijk. Je kunt mijn oud-collega bezoeken. Hij ligt onder de noord-zuidverbinding. We spreken elkaar nog wel, zus...!

Billton Hotel

Ik kan niet anders zeggen dat het uitzicht vanaf de zevende etage van het Billton magnifiek is. Het hotel haalt het beste in en voor je naar boven; de roomservice is er uitstekend! Minpunt is dat het personeel de hele tijd de hand ophoudt, maar daar trap ik niet in. Rechtstreeks worden ze naar de sociale dienst van Kop van Trut doorverwezen. De briljante wet van ene Stein luidt: 'iets kan niet sneller gaan als het niet vertrekt, maar het omgekeerde is ook waar'. Deze werd nu getoetst; het was vertrokken en ging snel: De aannemer mailde dat volgende week mijn woning opgeleverd werd; schriftelijk bevestigde mijn schadeagent dat de claims voor de volle 100% gehonoreerd zijn en de betaling al onderweg; potige bewakers zorgen ervoor dat Tabak van Samsom en Nico & Tine niet op adem kunnen komen. Ook heb ik weer de beschikking over mijn laptop zodat ik in het virtuele bestaan verrezen ben. Yvonne, de nachtreceptioniste en niet-rookster, ligt in mijn Hemelbed verwachtingsvol haar pessarium op te blazen. Rachid hoor ik vrolijk spetteren in het bubbelbad. Eindelijk was er de rust om mijn ervaringen in niet-rookland te evalueren, in het juiste perspectief te zien, er lessen voor de toekomst uit te trekken. Ik had er nu geen zin in, en plaatste een order voor nog wat flessen Courvoisier. Daarmee deed ik Rachid ook een groot plezier, want die vult er gaarne zijn waterpijp mee en de dame naast me had ook nog enkele leuke ideetjes voor wat je met lege flessen kunt doen. Buy the way, via een lady uit zijn netwerk heeft onze rastavogel het voor elkaar gekregen dat wij op volledige kosten van PafNet aan de internationale conferentie 'Wij Roken Niet' in tropisch Mesokko mogen deelnemen; 2 dagen werken, 12 dagen vakantie.

We vertrekken over twee weken. Het leven is vurrukkulluk! Vurrukkulluk!' zingt Rachid. Wat zegt u? U ruikt een rooklucht? Hoe haalt u het in uw hoofd. Dat zijn de weeddampen van onze Ragebol. 'Zet die muziek gerust wat harder Rachid, want Carlos rookt niet meer!' 'Waarom houden wij geen groot feest? De gemeente betaalt toch', roept onze rasta terecht. Het werd een daverende fuif.

Een compliment overigens voor Rachid, die alles op zo'n korte termijn had weten te organiseren. De reggaeband Alpha Blondy was voor het luttele bedrag van een miljoen eurootjes ingevlogen en onze nationale hippie Armand had zich niet te min gevonden om voor een ton de afterparty te verzorgen. Een paar van Rachid's kennissen decoreerden voor een vriendenprijsje de muren met taferelen uit hun moederlanden, maar ik adviseer hen toch eens de kunstacademie te bezoeken. Buikdanseressen dansten hun buik eraf. Waarzegsters beweerden dat wij allen 'gezond oud zouden worden', wat direct gelogenstraf werd toen een omvallende geluidsbox een feestganger plette. Jongleurs hielden opruiming met het Billton servies. Wat vermetele ijsberen bleken hun krimpende habitat ingewisseld te hebben voor een carrière in de showbusiness. Ze traden in dit decadente westerse oord nu op als 'De zingende ijsco's'. 'Ze waren formidabel met hun Margarita-vertolking', hoorde ik later van genodigden, doch dat moet je wel wat relativeren, want de beoordelaars waren allen stomdronken. In een donker hoekje wurmde een dame van zware zeden met haar vaginale lipjes wat flappen uit de zak van een vertegenwoordiger. Heb geen medelijden met die schuinsmarcheerder! Gisteren kletste deze rap een buitensporig bedrag uit de zak van een boertje van buten met diens wens tot zonnepanelen op zijn schuur. Het provinciaaltje op zijn beurt had weer tonnen rot fruit aan een supermarktketen geleverd en die had klanten weer belazerd door de troep in de reclame te gooien. Kortom, we zijn allemaal hoeren op deze aardbol. De grootste ervan, Rachid, stond half naakt en klaarblijkelijk door zijn weed totaal bedwelmd, op de tonen van de prijzige huisband te wiegen, af en toe suggestief in het kruis grijpend, teneinde het oersignaal af te geven dat hij beschikbaar was voor het laten vloeien van zijn levensvocht. Waar was zijn vriendin gebleven? Voor de zekerheid had het hotel ook de oproerpolitie achter de hand gehouden. Die zijn vroeg in de ochtend door personeel van het Billton Hotel milieuvriendelijk op handkarren naar de kazerne teruggebracht.

Één hunner was helemaal de kluts kwijt en huilde om zijn 'verloofde', welke later één der zingende ijsberen bleek te zijn. 'En we gaan nog niet naar huis, nog lange niet', schreeuwde 'n deel van de paffende feestvierders. Anderen lalden: 'More Carlos. More! More!.' Het was 1 groot multi-culti gebeuren, en racisme lag hier beslist niet op de loer. Wel de kater, Tabak van Samsom en het beruchte echtpaar. Het is Rachid die voor Nico & Tine pleitte: 'laat ze toch hun pleziertje hebben. Ze zwerven per slot van rekening al maanden over straat. Kijk hun uitgemergeld voorkomen eens. Laat ze lekker aanschuiven, hun buikje vol eten, een drankje nuttigen, want morgen is het over en uit met de pret.' Ach, en wie ben ik? Zoals gebleken in deze geschiedenis ben ik erg sociaal voelend, dus ging ik door de knieën, hoewel dit ook gelegen kan hebben aan het flinke aantal genuttigde glazen wodka jus d'orange.

'Vooruit dan maar, doch dit is echt de allerlaatste keer.' Het echtpaar was om mijn nek gevlogen en met veel moeite wist ik ze weer van me af te slaan. Halverwege de nacht had de band de deuren van het basement eruit laten denderen, zodat er weer wat frisse lucht naar binnen stroomde en in het kielzog daarvan allerlei vogels van divers en onbestemd pluimage. Maar Allah, de gemeente betaalde toch. De rastavogel was trouwens niet scheutig geweest met zijn invitaties: Aisha, Alice, Annelies, Bahija, Corry, Emma, Froukje, Gabie, Kathy, Joke, Kirsten, Marian, Naima, Nicole, Pauline, Renee en Carla, evenals de achterbuurvrouw, de urn van Jan, Murat, Mr. Moskouweeds, de voltallige bende van Huize 'De Goot', Mr. Cheng en zijn eega (niet gesluierd dit keer, maar wel in de armen van Bacchus), mijn huisarts, Bromsnor, familieleden, onderkruipsels van mijn faculteit, veel ander gepeupel en dit alles met bloedverwantschap tot in de vierde graad. Ze waren er allen en wensen u een rookvrije toekomst. Zij beginnen morgen ermede! 'Incha Allah', roept Rachid hier, en daar sluit ik mij bij aan. De naklanken van de party galmden echter nog geruime tijd door. Niet verwonderlijk indien men bedenkt dat er hele raadsdebatten over deze vermeende verspilling van gemeenschapsgeld gevoerd zijn.

Het is zonneklaar dat dit grootse evenement mijn geboorteplaats op de kaart heeft gezet en dan valt zo'n stelletje raadsjurken over de kosten ervan! Dat soort volk heeft het ritme van het leven verloren, en kent helaas nog slechts de muziek van de begroting. Via het Internet vond ik Pontius Pilatus en dankzij zijn levenservaring waste ik mijn handen in alle onschuld. Zijn raad volgde ik op en liet als kop van Jut de Trut opdraven. Haar politieke carrière vond een vroegtijdig einde. We zullen het maar beschouwen als de straf van God (c.q. Allah c.q. Jahweh c.q. Boeddha c.q. Krishna) voor haar losbandig gedrag in het verleden. Ongeschonden uit de politieke strijd gekomen, maakten Rachid en ik ons op om naar Mesokko af te reizen. Mocht u volgend jaar vinden dat de gemeentelijke belastingen wel erg gestegen zijn, wijs dan niet met uw beschuldigende bruine rokerige vingertjes naar Rachid en mij; wij hebben geprobeerd onze verblijfskosten in het Billton zo laag mogelijk te houden.

Royal Air Mesok

© Wim Keetman

Rachid en ik zijn onderweg naar het zonnige Mesokko. De weedmachine heeft voor het instappen nog snel een jointje verschalkt en hangt de hele reis lusteloos en/of bewusteloos in de stoel. Door de intercom van prijsvechter Royal Air Mesok begint een stem te kraken:

'Asalam u Helikum, mesdames et messieurs,

Hier spreekt uw gezagsvoerder. De plaatselijke temperatuur bedraagt 35 graden Celsius en het is vrijwel onbewolkt. Plaatselijke tijd: 15:45 uur. We hopen onze Bestemming te bereiken, want door een klein berekeningsfoutje hebben we namelijk te weinig brandstof aan boord, zodat de motoren uitgevallen zijn. U hebt wellicht al bemerkt dat we overschakelden op de zweefvliegmodus. Het linker landingsgestel functioneert helaas ook niet. Mochten wij überhaupt het vliegveld halen, dan denken wij dat op het rechter nog wel te taxiën valt. Blijft u daarom rustig zitten, knoopt uw veiligheidsgordels stevig vast aan die van uw buurman/buurvrouw en start uw gebeden voor een zegenrijke afloop. Onder uw stoel treft u geen reddingsvest aan, want die ruimte heeft het boordpersoneel benut voor de opslag van wat privé-goederen. Wij vragen om uw begrip. Ter geruststelling. U zou ook weinig aan dit reddingsomhulsel hebben, want we bevinden ons boven de Golf van Atlan en deze is vergeven van de mensenetende witte haai. Hebt u uw sigaret nog niet gedoofd, doet u dit nu en gooi de peuk door het raam naar buiten. Vergeet u niet deze weer goed te sluiten? Verheugd zijn wij dat Royal Air Mesok u een last-minute aanbod kan doen van 3 sloffen Marltorro voor de luttele neerstortprijs van 180 Euro. Deze offerte blijft geldig tot voor de afzink.

Wendt u zich tot onze lieftallige ongesluisde stewards en stewardessen. Op verzoek van ons flikkertje draaien wij nu muziek van de Arabische nachtegaal Abdel Halim Hafez. Via YouTube ook verkrijgbaar in de Hemel. We beginnen met diens 'Gana El Hawa'* en zullen dit tot het einde toe volhouden. Wij bedanken dat u voor Royal Air Mesok gekozen heeft. Mocht u nog geen moslim zijn, dan adviseren wij u dringend dit nu te worden. Allah Huwa Akhbar.' Mijn leven was toch al niks meer waard sinds ik met roken gestopt was, en indien mijn tijd gekomen zou zijn, dan was het mijn lot, bedacht ik. Later las ik dat dit één der leerpunten van de Islam betreft. Onbewust bleek ik dus tot genoemde religie bekeerd te zijn. In elk geval, ik bleef er vrij stoïcijns onder. Rachid ook, maar die lag in het land der benevelen. Klaarblijkelijk hadden de Ware Islamitische medereizigers nog nooit van dit theologisch punt gehoord, want er brak paniek uit. De scheiding der seksen bleek opeens niet méér dan een leeglopende luchtzak. Oudere vrouwen rukten sjaals van hun hoofden en begonnen onder het slaken van duistere kreten met het verrichten van een, ook in het westen, bekend fenomeen: Het trekken van de haren uit je kop. Jonge kerels in jeleba's zag ik rukken aan doppen van Johnny Walker flessen en ongegeneerd de inhoud ervan naar binnen gieten. Een of andere imam krijste dat hij tegen zijn gelovigen gelogen had. Hij had zich namelijk al jaren geleden laten bekeren tot Jehova Getuige.

Ik had ze allen willen vertellen dat geloof om inhoud draait en niet om verpakkingen, maar het tijdstip was er niet naar. Jonge meiden begonnen zich uit te kleden en hysterisch te gillen dat ze niet als maagd wilden sterven. Dat kon ik mij wel voorstellen, want je wist niet wiens opblaaspop je binnen het Paradijs zou worden. Ik zag dat er overigens genoeg gegadigden waren die dit acute probleem uit deze vermaterialiseerde wereld wilden helpen, en daar waren volgens mij vrij veel getrouwde kerels bij.

* Geen beëdigde Nederlandse vertaling beschikbaar

Nu bleek ook dat ik het bij het juiste eind had met mijn impressie dat het knaapje voorin tot de Club behoorde. Door het glas zag ik hem in de cockpit in een innige omhelzing met de piloot. Zou die in dit benarde uur der Waarheid niet beter zijn aandacht kunnen richten op de joystick van zijn vliegmachine? Fortuinlijk voor ons bleek er een familielid van actiehield Bruce Willis aan boord en deze mevrouw is naar buiten gekropen om het landingswiel handmatig uit te trekken. Genereus is ze later beloond met een gratis bezoekje aan de plaatselijke kapper, om vervolgens snel het land uitgebonjourd te worden. Omwille van de verdiensten der toeristische melkkoeien had onze host geen behoefte aan negatieve publiciteit. Pas veel later kwam ik te weten dat de gezagsvoerder was gedegradeerd tot kruier. Hem werd verweten dat hij het luik achter de rug van betrokken dame niet op slot had gedraaid... Met enige vertraging stortte het toestel zich op baan 7 van het Beloofde Land. In de verte zag ik het ontvangstcomité met het spandoek: 'Wij Roken Niet.'

Hasjolie

Medereizigers waren in alle staten aan het marchanderen met Mesokko's officiële vertegenwoordigers, maar als ervaren globetrotter had ik wat extra eurobewijsstukken bij het reisdocument gevoegd. Deze werden als volkomen valide herkend, en rap door vaardige handjes als diplomatieke post in de achterzakken gestopt. Met een 'Bon vacances Monsieur' stapte ik vlotjes het koninkrijk Mesokko binnen. Achter mij hoorde ik Rachid bakkeleien over de invoer van wat balen weed: 'Het is maar voor eigen gebruik hoor!' Even later werd hij door een paar zwaarbesnorden in een overvalwagen gesleurd. 'Rookpolitie', stond erop. 'Bel de consul-generaal', riep onze opeens nuchtere Bob Marley adept. Ik besloot mij er voorlopig niet druk over te maken, en beende resoluut naar het wachtende busje van het Billton-hotel. Daar zou Rachid ook komen te bivakkeren, al was het dan wel in de zwaar bewaakte martelkelder. Nasty International heeft er later nog beelden van over de hele wereld verspreid.

Terwijl gesluierde dames onverstoorbaar doorgingen met het schoonmaken van de asbakken werd de plechtige ontvangstceremonie ter ere van de actie 'Wij Roken Niet' afgewerkt in een blauw van rook staande bar. We dienen te bedenken dat deze nog jonge natie in afbouw een land is waar de paffer nog alle voorrechten van de welkome gast geniet. U denkt ongetwijfeld: 'Kunnen zij zich niet aanpassen?' Dat kan, maar het is nog altijd de gewoonte dat de bezoeker zich voegt naar de tradities van het gastland en niet omgekeerd. Omdat ik niemand wilde beledigen, stak ik een Marltorro op. Klaarblijkelijk is roken toch niet zo gezond, want van de duizeligheid zeeg ik direct door mijn benen.

Officials die met wapperende vaatdoeken mij weer naar het land der levenden terugjoegen, verzekerden mij dat dit toch echt kwam door mijn jetlag en niet door wat trekjes van een 'in de aard onschuldig product'. Mocht PafNet in Nederland aan haar eigen succes ten onder gaan, wat ik betwijfel, dan ligt er voor haar een hele markt open, want er valt hier aardig wat te leren en te bekeren.

Die nacht begon mijn schuldgevoel op te spelen. In een nachtmerrie ontwaarde ik hoe Rachid, vastgeklonken aan zakken weed, belaagd werd door van super snorren voorzien ratten. De volgende ochtend besloot ik de arme sloeber uit de klauwen van de barbaren te redden. De transactie kostte mij 4 sloffen Marltorro's, evenals 6 flappen van 100 euro. Hiervoor kreeg Rachid wel zijn weed terug. Nu waren hij, ik, alsmede de rest van het internationale gezelschap, in een aftandse, aan alle kanten walmende touringcar, en route naar een noordelijk havenstadje. Daar zou een conferentie gehouden worden met als thema: 'Hoe de internationale strijd tegen het rookimperialisme te voeren?' Door PafNet was ik verzocht hieraan ook een bijdrage te leveren. Ik vroeg Rachid of hij op de laptop eventjes een stuk van het internet wilde plukken. Ik moet toegeven dat hij daarin zeer bedreven is. Binnen de kortst mogelijke tijd had hij een artikel van de een of andere Indiase professor te pakken. Hij veranderde diens naam in de mijne, voegde zich als coauteur toe, schikte her en der wat aan de tekst, en voilà, het hoefde alleen nog maar geprint te worden. Langs de kant van de weg stonden schoolkindertjes met nationale vlaggetjes te wapperen. Sommigen droegen spandoeken waarop te lezen viel: 'Akela, wij doen soms ons best.'

De chauffeur had het gaspedaal vastgezet door er een kratje mandarijnen op te plaatsen, en las nu, terwijl de Marltorro tussen zijn volle lippen hing, gemoedelijk de Gazette du Sport. Af en toe werd er een blik op de weg geworpen en zagen wij her en der wat mensen en dieren de lucht invliegen, maar dat had geen enkele invloed op ons plezier. Halverwege de reis lagen de kaarten echter anders. Het hele gezelschap hing zwaar in de touwen, en had moeite de ogen open te houden. Ik zag nu pas dat er aan Rachid's kant een plastic slang ons linkerraam binnenzweefde. De uitlaat van de bus sloot erop aan; een pure hasjgeur stroomde naar binnen! En Rachid lurkte veelvuldig aan dat infuus...

Het bleek dat men vanwege de sterk gestegen benzineprijzen binnen het openbare- en particuliere vervoer al enige tijd overgegaan was tot het rijden op hasjolie, wat in dit land overvloedig voorhanden is. Die dampen verspreiden zich over de ganse wereld en zou een onvermoede oorzaak kunnen zijn van het broeikas-effect. Slimme actie van Rachid trouwens, want zo spaarde hij wat van zijn eigen voorraad weed uit. Je kunt zien dat hij nog wel wat van mij opgestoken heeft. Ik hou niet zo van verspillen, maar onze begeleiders hadden hier geen problemen mee en gooiden ongegeneerd van alles het raam uit. Het leven van Mesokko komt op straat te liggen, of bevindt zich daar al. Rond achten reden wij het stadje binnen. Ik had helemaal geen aandrang meer om te roken, laat staan mij ermede bezig te houden, doch overal waar je keek zag je aanplakbiljetten met de tekst: Internacional Anti-Smoking Conference en kleiner, Sponsred by Marltorro Inc. Mesokko. We waren allen zwaar verdoofd toen we het terrein van 'Club Med Al Hoceina' opreden. De chauffeur van onze bus werd trouwens met veel bombarie door militairen de bus uitgesleept. Hij zou de veiligheid van de deelnemers in gevaar hebben gebracht door de banden niet op de juiste spanning te hebben gehouden. Ik had medelijden met de man. 'Monsieur', sprak een wat oudere autochtoon.

'Dat is allemaal voor de bühne; afgesproken werk. Kijk, ze maken nu foto- en filmopnamen. Dan kunnen ze de hele wereld laten zien hoe daadkrachtig ze hier optreden. Ik verzeker u. Deze man, een neef van de gouverneur, ligt binnen twee uur prinsheerlijk in de armen van zijn minnares.' Zo krijg je nog eens een inkijkje in andere zeden en gewoontes. Dat boden enkele vrouwelijke leden van ons gezelschap ook. Hun kledij, niets verhullende bloesjes met daaronder zéér korte rokjes – sommigen liepen slechts met 1 veter in hun reet – was duidelijk geënt op het westers modepatroon, doch sloeg hier in als een varkens-kotelet. Later op de avond waren er vanuit een belendend vrouwenhut angstige kreten te horen.

Op mijn vraag aan begeleiders of ze hier geen paal en werk aan wilden stellen, werd geantwoord: Smae, wlad meskin, maendhoems kief walou. Libero verzettta hunna.* Nou ja, ik kan mij niet overal mee bemoeien, dus ik heb mij ter ruste gelegd.

* Weet je, die arme drommels hier hebben bijna niks. Laat ze dan ook eens een verzetje hebben. Beëdigde vertaling door Dr. Richard Jalouti. Stamgast van Huize De Goot.

Verlicht

Slecht geslapen hebbend door het gebonk van de voortdurende orgie der buren, en vechtend tegen de aandrang Nico & Tine uit te nodigen, stond ik met rood doorlopen ogen al vroeg in de eetzaal van Club Al Hoceina. Daar gonsde het van de activiteiten. Enkele geheel in meelzakken verpakte verstotenen der aarde lagen daar ook en schrobden de vloer; lammeren werden binnengebracht en ter plekke tot broodbeleg geprepareerd; geiten stonden geduldig aan de tap te wachten, bereid hun melkse bijdrage te leveren. Uit speakers schalde, veel te hard naar mijn smaak, Abdel Halim Hafez, de favoriete muziek van ons flikkertje. Ik had nog geen hap gezet in mijn shoarmabroodje toen de deur open vloog en Rachid binnen stiefelde onder het slaken van de kreet: 'Allah Huwa Akhbar'. Direct stortten de niet-westerse aanwezigen zich op de vloer, daarbij de meelzakken uit hun weg slaand. Ik fluisterde nog: 'Sta op, vecht terug.' Rachid heeft weliswaar een Islamitische achtergrond, doch ik heb hem nog nooit kunnen betrappen op enige ambitie tot activatie ervan, dus dat hij nu opeens God aan het aanroepen was, viel mij nogal rauw op de maag. De nieuwe gelovige, gekleed in de traditionele witte jeleba, had zijn rastaveren helemaal kaal laten plukken.

Opvallender was dat hij aan alle kanten licht leek uit te stralen. Zo kende ik hem niet. Had ik, ongelovige, al die jaren in de nabijheid van een nieuwe profeet verkeerd? Was dat geblow een rookgordijn geweest? Had Rachid dankzij de weed het Licht gezien, en was hij hierdoor tot een energiezuinige Lichtbron omgetoverd?

'Marabout'* hoorde ik eerst fluisteren, maar al gauw zwol het aan tot een luid gezang: 'Marabout, Marabout!'

* Heilige, Leraar

Een spontane gebedsdienst. Dat kon ik nou net gebruiken op de vroege ochtend... Rachid zweefde over voorover gebogen ruggen naar mijn tafeltje.

Her en der werd zijn hand door volgelingen gekust. Ik riep hem ter verantwoording. Zo sprak het Orakel: 'Luister tweede vader. Vannacht had ik bijzondere dromen. Het begon met een stem die sprak: Een God die benoemd kan worden is geen God, want Allah – slechts een woord - heeft onbenoembare namen. Allah huist buiten en binnen. De weg is niet belangrijk, alleen het doel. Vervolgens bevind ik mij in de woestijn vergezeld van oude wijze mannen. Het zijn lang vervlogen tijden. In de verte zie ik een zandkleurig groot kasteel met een hoog minaret, en ik schijn de vorst ervan te zijn. Sta ik vanochtend op, zie ik dat ik Verlicht ben. Het is afgelopen met mijn oude leven. Dat vertellen de visioenen mij. Ik heb nu pas het Ware Licht gezien. Mijn weed verkoop ik. Neen, vernietigen is beter. Ik wil geen geld verdienen aan die smerige verdovende middelen! Ik wil er helemaal niks meer mee te maken hebben.'

Was hier sprake van verstandsverbijstering, varkenspest, een voort woekerde venerische ziekte of tropenkolder? Is dit dezelfde knaap die nog geen dag eerder liever zijn tweede vader op de slavenmarkt van Dar el Khel zou hebben verkocht dan van zijn weedbalen afstand te moeten doen? Ik had zo mijn twijfels over de plotseling be(z)wering, maar verzekerde 'Marabout' Rachid dat ik 'die shit' zou laten verdwijnen. Dat heb ik ook gedaan. Mijn doorzakkende matras vulde ik ermede bij, en de rest schoof ik onder mijn bed.

De intuïtie van deze oude rot bleek nog in tact. Rachid scheen met het uur zwakker, en was na een paar bezoekjes aan het toilet tegen de avond helemaal uitgedoofd. Zijn 'Verlichting' bleek het neveneffect geweest te zijn van het veelvuldig lurken aan de uitlaat van de bus. Het uraniumgehalte in zijn bloed was daardoor ietsjes boven de norm gestegen, en mijnheer was gaan stralen. De ex-marabout werd compleet hysterisch toen ik loog dat ik zijn weedbalen aan de Halve Maan had meegegeven.

Omdat een paar ontevredenen in dit tropisch paradijs het enige slagschip waarover deze natie beschikte, met beschietingen door meloenen had doen laten zinken, werd de conferentie wegens de verhoogde terreurdreiging afgelast.

Rachid en ik mochten niet van de beloofde vakantie genieten, maar werden wegens staatsondermijnende activiteiten onder politiebegeleiding nog dezelfde dag op het vliegtuig richting Nederland gezet. Klaarblijkelijk heeft de jonge natie momenteel geen behoefte aan verlichte geesten... Dat Rachid op de terugweg per ongeluk de vliegtuig heeft laten neerstorten, en wij op een eiland terecht gekomen zijn, is een ander verhaal. Haaien beletten ons het verder trekken, maar dit is niet erg, want we hebben tonnen weed, sigaretten, whisky en ander voedingswaar gevonden en ook wat autochtone liefjes. Omdat we uit de Hemel zijn nedergedaald beschouwen ze ons als Goden, en zo worden we ook behandeld. Rachid hoeft zelfs zijn jointjes niet meer zelf in elkaar te flansen, dat wordt voor hem gedaan! Mocht u dit verhaal op de E-weg hebben opgepikt, waarschuw dan alsjeblieft niet de autoriteiten; Rachid en ik hebben het hier reuze naar ons zin en willen niet meer weg uit dit Paradijs. Oja, ik rook weer...

EINDE

BIJLAGE

Beknopte historie van Mesokko:

Het is niet mede het Mesokkaans Verkeersbureau dat dit artikel tot stand gekomen is.

Door de reistoezichthouder daartoe opgedragen vermeld ik dat Mesokko niet geschikt is voor watersport-activiteiten. Het land grenst aan de Golf van Atlan, de broedplaats van de gevreesde witte haai.

Na Mesokko eeuwenlang stiekem voor zichzelf gehouden te hebben, liet de koloniale macht Japan het pas bij zijn vertrek in de jaren zeventig van de vorige eeuw op de kaart zetten. Dat verklaart dat, afgezien van een enkele insider, voordien geen sterveling van het bestaan van dit traditioneel Islamitische land gehoord had. Mondelinge overlevering leert ons dat Mesokko al eeuwenlang voornamelijk van de landbouw, veeteelt, visserij, slavenhandel en prostitutie leeft, en zodoende tast de wereldgemeenschap in het duister wat het land van de rijzende zon er nu eigenlijk te zoeken had. Overigens treft men overal nog uitingen aan van het Nippon-tijdperk. Van ongekende schoonheid bijvoorbeeld is de Zentuin van het koninklijk paleis, waar de huidige machthebber Bokita de Tweede, een rechtstreekse afstammeling van de profeet Oerang Oeta, resideert. Aan de rand van deze lusthof zijn de eeuwenoude totempalen, waarop de door de zon gemummificeerde hoofden van Bokito's voorgangers tot rust gekomen zijn, dé toeristische attractie. 'Een unieke verstilde belevenis die je beslist meegemaakt moet hebben', aldus een reisbrochure. Het toerisme is een nieuwe kurk waarop het land in toenemende mate drijft en de deviezen stromen met de in groten getale binnengevlogen westerse verwende varkens in de kas. 'Mesokko, een jonge natie, liggend in de laars van Donker Afrika is als 1 grote tropische verrassing voor u en uw gezin', volgens dezelfde folder dan.

De bevolking is van nature erg gastvrij en bestaat voornamelijk uit het derde geslacht. Jongens en kerels lopen ongegeneerd hand in hand en kussen elkaar uitgebreid op boven- en/of onderwangen. Door in hun kruis te graaien, of niet, geven ze hun soortgenoten signalen of ze al dan niet in de rui zijn. Om deze groep niet voor het hoofd te stoten zijn vrouwen zoveel mogelijk uit het openbare leven geweerd. Westerlingen zijn van deze beperkende maatregelen uitgesloten. Gezien deze unieke gezinspolitiek is het een raadsel waar al die kinderhoofdjes waarmede de straten geplaveid zijn vandaan komen.

De laatste jaren is Mesokko een immigratieland. Een zelf verklaard oud-strijder - hij schijnt tijdens de tweede wereldoorlog in het Japanse leger gediend te hebben - lijkt niet onverdeeld gelukkig met deze ontwikkeling:

'Hai. Vroeger monsieur. Toen hadden wij dat tuig hier niet. Het is allemaal gekomen na het vertrek van de Japanners. En nu zitten wij hier met de gebakken kiwi's. Hai! Het land wordt overstroomd door lieden die onze gebruiken en zeden niet wensen te accepteren. Ik voel mij een minderheid in eigen land. Hai! Nu heb ik weer gehoord dat ze eisen dat wij met Kerstmis allemaal een boom onze hutten binnenslepen en daar ballen aan gaan hangen. Hai! Van wie moeten die ballen dan komen, vraag ik u? Toch niet van dat stelletjes mietjes dat tegenwoordig ons land naar de duvel helpt. Hai! En die jeugdbendes die de straten onveilig maken...Het zijn vooral de kinderen van de Hol Land immigranten die overlast veroorzaken. Gisteren ben ik nota bene voor de derde keer van mijn iEzel beroofd. Hai!, hai!, hai! Wat mij betreft donderen we die onaangepasten en masse het land uit, en keren wij terug naar onze roots.

Inleveren die dubbele paspoorten monsieur! Wij Mesokkanen kunnen het zelf wel aan. Desnoods ga op mijn oude dag ook weer aan de slag om mijn land af te bouwen. Hai (7x).'

Het is waar dat eeuwenoude tradities onder druk staan en er zijn wat etnische strubbelingen.

Gelukkig is Mesokko een constitutionele dictatuur, zodat orde en veiligheid te allen tijde gewaarborgd zijn. Enkele jaren terug is er nog een inkomstenbron ontdekt, en het is aan deze hasjolie te danken dat ons golfstaatje opstoot in de vaart der volkeren. Door de olie met uranium te verrijken vormt het een energierijke pilaar onder booming Mesokko. Investeringsmaatschappijen zoals The Corleone Group, Cosa Nostra Investment, Camorra International en Yakuza Nihhon financieren projecten in deze sector en leveren ook het professionele kader.

Van belang zijnde toeristische gegevens:

Bevolking: 20.000.000. Nationaal gerecht: Haaienvinnen, gestoomd in hasjolie, gegarneerd met peterselie, knoflook, tomaten en geserveerd met patat en mayonaise. Bezienswaardigheden: Zen-tuin koninklijk paleis en de slavenmarkt in Dar el Khel. Alcohol: Officieel verboden, doch onder toonbanken verkrijgbaar. Nationale Drank: Niet te zuipen. Rookbeleid: Overal mag vrijelijk gepaft worden. Drugs: Import is ten strengste verboden maar in de toeristische centra zijn voldoende steunpunten te vinden waar u legaal voor eigen gebruik hasjolie kunt inslaan. Let erop dat u niet de met uranium verrijkte versie koopt. Criminaliteit: Zoals in elk traditioneel Islamitisch land is onder de autochtone bevolking misdaad onbekend. Helaas is dit niet het geval bij de allochtone import. Houd uw Magnum Force gebruiksklaar; het is wettig onverlaten zonder tussenkomst van de politie af te knallen. Brandstof: Met uranium verrijkte hasjolie. Munteenheid – Dirjam (1 dirjam= 0,10 Euro). Nationale Helden: Aisha Kandisha en Bob Marley. Vervoer – heel veel ezels, talrijke loopwagens (voornamelijk vrouwen), vrachtwagens (7843), personenauto's (913), touringcars (78), en 1 invalidenwagen met de slogan: 'Mesokko! Not a Gay Paradise!'

Hoe er te komen?

Mesokko is via de lucht goed bereikbaar. Air Mesok is de nationale luchtvaartmaatschappij en vliegt, uitgezonderd vrijdags, vanuit Amsterdam dagelijks op Dar el Khel. Prijsindicatie: Enkeltje 678 euro. Ietsjes duurder - 6780 euro enkele reis - is onze nationale luchtvaartmaatschappij met zijn wekelijkse verbinding. Hierbij inbegrepen is een reistas, deze gids en 1 Cd met Mesokko's nationale volkslied 'Heb je een euro voor mij?'

Hoe er te vertrekken?

- 1) Nog cash op zak? Neem het vliegtuig.
- 2) Berooid? Er zijn goedkope roeibootverbindingen met Spanje; reisduur voor de overlevenden ongeveer 40 weken. Zelf proviand meenemen.
- 3) Berooid en tot op het bot afgekloven? Hopelijk hebt u een testament.
